

KIO KAN

*Dokud
nás láská
nerozdéli*

Mirja Hein

Copyright © 2015 by Bastei Lübbe AG, Köln
Translation © Pavel Dufek, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu Australia – Eukalyptusfeuer
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

978-80-7543-918-5

Vůně blahovičnicku...

... která vane lesy Modrých hor, nemá na světě obdoby. Stejně jako jemný modrý opar, který vytvářejí éterické oleje, jež odpařují listy blahovičnicku. Právě tento opar dal celému pohoří jméno.

Na tomto malebném území kdysi žili v ústraní, daleko od civilizace, pouze domorodci. Dokud se bílým objevitelům nepodařilo do té doby neschůdné Modré hory překročit. Potom šlo všechno ráz na ráz. Někdejší bariéra v nitru rudého kontinentu byla prolomena. Stavěly se silnice, území osídlovali běloši a prostřednictvím vybudované železniční tratě se Modré hory staly dostupným a oblíbeným krajem i pro zámožné občany ze Sydney. Čím dál víc si jich tam nechalo stavět prázdninový dům. Nabízelo se to samo, neboť výběžky Modrých hor začínají už šedesát kilometrů západně od Sydney. Obyvatelé města tak mohli uniknout letnímu vedru a uchýlit se na příjemný horský vzduch.

Nádherné lesy Modrých hor se však proměňují ve smrtící past, když se blahovičnick vznítl. Po obzvlášť horkých dnech v horách stačí jeden úder blesku, a rozpoutá se šílené peklo. Protože éterické oleje, které vydávají jedinečnou vůni, umocňují požár. Působí totiž jako urychlovač hoření. Oheň se pak rychle šíří po horách a v bezpečí před ním nejsou lidé ani zvířata. Ale již několik měsíců po takové katastrofě se stromy předvádějí v celé své kráse a lesy se zelenají ještě víc než dřív. Je to zázrak přírody a lidé si jej dlouho nedovedli vysvětlit. Mezitím tajemství blahovičnicku přišli na kloub. Při požáru stromy sice ztratí část kůry, přesto neodumírají. Naopak. Pod borkou na kmeni jsou spící pupeny a ty se probouzejí k životu,

až když se aktivují horkem. Brzy vyrážejí nové výhony. Tímto způsobem se eukalyptus reprodukuje. Místo zdánlivého odumření při požáru vzniká nový život.

Zato když padnou za oběť požáru města, z domů nezbude nic než hromady popela. Proto letní hosty stále provází strach z ničivého ohně. Výjimkou není ani rodina Parkerových, která se každoročně schází o Vánocích ve svém domě poblíž vodopádu Wentworth Falls v Novém Jižním Walesu a společně tráví zimní prázdniny v soukromí na „své hoře“. Stejně tak letos, v roce 1895, kdy se odehrává děj.

Jako vždycky se Annabelle, její muž Walter a obě dcery těší, až vstoupí do nového roku s celou rodinou pohromadě v tomto malém ráji, na horském vzduchu. K této příležitosti se sjíždějí odevšad. Trávit volný čas společně přijíždějí z Melbournu i Sydney. Pokaždé to bývají poklidné dny. Ty jim dodávají sílu, aby zvládali úkoly, které přinese nový rok. Koho by napadlo, že letos idylka skončí předčasně?

1. díł

Scarlet

1

Byl neobyčejně horký prosincový den. Slunce pánilo z oce-
lově modré oblohy a zalévalo prázdninovou usedlost Par-
kerových zářivým světlem. Wentworthský ráj, jak bílý dřevěný
dům s trámy natřenými namodro a třemi verandami pojme-
novala Annabellina starší dcera Scarlet, ležel tři kilometry od
obce Wentworth Falls na kopci, odkud měli nádherný výhled
až na obrovský vodopád na opačné straně rokle. Annabelle
a její manžel Walter se již před deseti lety rozhodli koupit ten-
to pozemek, jelikož obec Wentworth Falls ležela na železniční
trati vedoucí do Modrých hor ze Sydney. Inženýrům, kteří ji
stavěli, se podařil mistrovský kousek.

Hned po snídani Annabelle vyhnala ostatní členy rodiny
z kuchyně, poněvadž si nenechala ujít, aby krocana na dnešní
večer připravovala podle vlastního receptu a bez pomoci dcer,
matky nebo tchyně. Přitom jinak vůbec nebyla domácí puťka.
Právě naopak. Byla houževnatou bojovnicí za práva žen a za-
kládající členkou spolku za volební právo žen v Novém Již-
ním Walesu. Další zapálenou bojovnicí za práva žen byla její
kamarádka z mládí a švagrová Myriam, manželka jejího bratra
George. Tím se dávné přítelkyně sblížily ještě víc. Annabelle
a Myriam měly na dané téma přednášky a neúnavně se mu vě-
novaly i v praxi. Sledovaly cíl ulehčit ženám život ve společ-
nosti, kde dominují muži.

Dokud Walter Annabelle v její činnosti podporoval, nedě-
lala si moc z toho, že se jí někteří jeho známí a jejich manželky
za zády posmívají, že je „modrá punčocha“. Walter byl po-
slancem parlamentu Nového Jižního Walesu a měl velký vliv.
S jeho podporou mohla kdykoli počítat. Jejím nejvyšším cílem
bylo vybojovat volební právo žen, jako se o to velmi úspěšně
snažily bojovnice v kolonii Jižní Austrálie. Tam to vypadalo,
že je už jen otázka měsíců, kdy svého cíle dosáhnou.

Zato v kolonii Nový Jižní Wales si podle Annabellina odhadu musely ještě počkat. Ale její doménou byla již léta vánoční pečinka a přípravu slavnostní hostiny prožívala nadšeně. Doma v Sydney měla pomocnici v domácnosti a kuchařku, ale ty dostávaly každý rok o vánočních prázdninách volno, aby mohly odjet za svou rodinou. O dovolené se tak svárlivá Annabelle stávala naruživou hospodyňkou. Walter to přijímal se smíšenými pocity. Na jedné straně zastával názor, že by mohla požadovat pomoc alespoň od dcer, ale to jí bylo zatěžko. Sedmnáctiletá Scarlet považovala za samozřejmost být matce k ruce – na rozdíl od Avy, o rok mladší, která měla pocit, že vypomáhat v domácnosti je pod její důstojnost. Annabelle měla pramalou chuť v tomto ohledu působit na mladší dceru výchovně. V zájmu spravedlnosti místo toho raději povzbuzovala Scarlet, aby si také užívala volna a věnovala se svým zálibám.

Rozdílnější dcery už být nemohou, pomyslela si Annabelle s lítostí, když se zadumaně dívala z kuchyňského okna otevřeného dokořán na verandu a zahradu, kde rodina odpočívala po snídani. Scarlet právě rozmlouvala s babičkou Vicky, Annabellinou matkou. Ty dvě si báječně rozuměly. Není divu. Scarlet jako by babičce z oka vypadla. Byla vysoká, štíhlá, světlolasá a měla v sobě cosi nespoutaného. Vicky prý taková bývala zamlada také. Moc nebudila dojem dámy a už vůbec nebyla rozmarná. Spíš se chovala klukovsky, bez zábran a odvázně. Scarlet v dětství sváděla pranice s výrostky ze sousedství a koneckonců byla členkou jedné party. V protikladu k Avě. Ta sotva začala dospívat, už pomýšlela na to, jak ji budou všichni mládenci obletovat. Byla mimořádně krásná. Měla husté černé vlasy a bronzovou pleť, kterou zdědila po Annabelle.

Když byla sama ještě dítě, Annabelle si často lámala hlavu, kde se ten exotický vzhled vzal. Až se jednou dověděla, že jejím fyzickým otcem není matčín manžel, Frederik Bradshaw se světlou pleťí, nýbrž tmavovlasý Jonathan, matčina velká láska, muž, za kterého se Vicky provdala až po Frederikově tragické smrti. Láskyplně sledovala otcovu siluetu. Hověl si na

lehátku a četl si. Kdysi tmavé vlasy mu již zešedivěly, ale i tak stále vypadal úžasně. Připadalo jí jako zázrak, že tohoto muže smí nadále poznávat a milovat, třebaže sňatek mezi matkou a jejím někdejším milencem rodiny definitivně rozdělil.

Annabelle si povzdechla, vrátila se ke krocanovi a okořenila ho svou speciální směsí. Bylinky jí nasbírala v horách Scarlet. Byla zapálená do přírodovědy a nejraději by se stala badatelkou. V Sydney chodila do vyšší dívčí školy a měla vesměs dobré známky. To se nedalo říct o Avě. Ta vynikala jenom ve výtvarné a hudební výchově a měla nedostížitelný hlas. Annabelle doufala, že školu zdárně dokončí, aby pak mohla jít do Adelaidu studovat hudbu.

Waltera nijak nenadchla vyhlídka, že by jeho dcera odešla na studium ze Sydney, ale Annabelle jí v plánech podporovala, neboť pro ni bylo důležité, aby dcera měla vysokoškolské vzdělání. A to bylo možné pouze v Adelaidu. Zatímco Walter měl za to, že by mohla v Sydney docházet na soukromé hodiny zpěvu, zvláště kdyby se brzy vdala. Jenže v tomto směru se matka s dcerou shodly jako málokdy. Bez univerzity s uznávanými závěrečnými zkouškami by to nešlo.

Annabelle ještě jednou zabloudila pohledem ke svým nejmilějším. U stolu ve stínu seděla tchyně Martha, nejlepší přítelkyně její matky, s manželem Edwardem. Hráli karty s dcerou Myriam a s Annabelliným bratrem Georgem. Spolu s nimi byla také Victoria, kterou její matka Vicky adoptovala poté, co Victoriina matka Meeri, mladá Austrálka, při porodu zemřela. Byla jen o rok starší než Scarlet. Kdyby člověk nevěděl, že Victoria má geny domorodců, ani by si nevšiml, že je „míšenka“, jak se takové děti označovaly. Annabelle neměla tento pojem ráda, protože jí připomínal psí křížence, jenomže jak to vyjádřit jinak? U Victorie se každopádně prosadily otcovy geny. Kdykoli Annabelle na tuto hroznou událost pomyslela, navzdory horku, které se pomalu přeneslo i do kuchyně, ji zamrazilo. Meeri kdysi znásilnil jeden bílý farmář, avšak Victoria o tom neměla tušení. Vicky byla toho názoru, že by jí to měli raději zamlčet. Jediné, co Victoria o svém původu věděla,

bylo to, že její matka Meeri byla Austrálka a mladík, který ji údajně přivedl do jiného stavu, krátce nato beze stopy zmizel. Annabelle měla v souvislosti s takovou lží smíšené pocity, byt měly člověka chránit. Jako by na vlastní kůži nepoznala, jak těžce mohou rodinná tajemství tížít na duši. Tenkrát to neměla jednoduché, když se přibližně ve Victoriině věku dověděla, že Frederik Bradshaw není její vlastní otec a Amelie s Georgem jsou pouze nevlastní sourozenci. V dětství se pak často trápila otázkou, zda náhodou není jenom osvojená domorodka.

Annabelle se snažila chmurné myšlenky zahnat. *Bud' ráda, že jsme se všichni sešli ve zdraví ve wentworthském ráji*, domlouvala si. Vzápětí se však zadívala na Avu.

Ta seděla úplně sama v zadní části zahrady pod mohutným stromem a vypadala zasněně. Štítla se slunečních paprsků, neboť ji pronásledovala barva pleti. Úzkostlivě dbala, aby na sluníčku ještě víc neztmavla. *Co se jí teď asi tak honí hlavou?* napadlo Annabelle, protože soudě podle zamračeného výrazu nemyslela na nic hezkého.

Annabelle se přinutila odvrátit zrak a věnovat se zase krocانovi. Až ho okoření bylinkami a připraví nádivku, připojí se k rodině. Jídlo se bude podávat teprve večer, až se venku ochladí. Mezitím koření krocana pěkně provoní.

Krátce se její myšlenky stočily k manželu Walterovi. V posledních dnech se ještě musel účastnit zasedání parlamentu v Sydney a do Wentworth Falls měl dorazit až kolem poledne. *Pracuje až moc*, povzdechla si. Vtom se opatrně otevřely dveře.

„Neruším?“ zeptala se dcery Vicky. „Ani se nebudu ptát, jestli ti smím pomoci,“ dodala honem.

„Posaď se. Hned budu hotová. Jak jsem ze své pozorovatelné viděla, měla jsi podnětný rozhovor se Scarlet.“

Vicky se rozzářila. „Ano. Jsme si tak blízké, že musím vždycky dávat pozor, aby to nepostřehla Ava. Při debatě se Scarlet mívám někdy pocit, jako bych slyšela sebe zamlada.“

„Není divu. Vždyť máte stejný hlas. A vypadáte jako sestry.“

„Ale jdi, chceš snad lichotit staré ženské? Když jsem takhle vypadala naposled, nebylo mi ještě ani dvacet. Jen si mě prohlédni: šedivá, kam se jen podíváš.“ Na důkaz toho si natrásla stále ještě husté vlasy.

„Já bych řekla, že nestárneš. Vrásky v obličejí aby hledal lupou. Věčně se ptám, jak to děláš. Udržuješ se mladá díky tomu, že ses za mého otce vdala pozdě?“ zasmála se Annabelle, ale Vicky se zřetelně zakabonila.

„Děje se s tátou něco? Tváříš se ustaraně.“

Vicky se kroutila. „Ne, ne, všechno v pořádku. Jenom bývá poslední dobou trochu unavený. Však ho znáš. Nikdy by nešel k doktorovi.“

„Ano. Snad to platí o cizím lékaři, ale ne o Georgeovi.“

Vicky pokrčila rameny. „Dělá, jako bych si toho nevšimla. Možná si s Georgem promluví diskrétně, ale je to... Prostě bych si nepřála, aby se to otci doneslo. Ať se zbytečně nerozčiluje. Jenom nevím, jak to před ním zatajit...“

Annabelle se posadila vedle matky a povzbudivě ji pohládila po ruce, která jako by nadále patřila mladé ženě. „Mluvíš v hádankách. Nechceš mi aspoň říct, co se před otcem snažíš skrývat?“

„Jedině když si to necháš pro sebe,“ odvětila Vicky. Annabelle nervózně zakoulela očima. „Mami, mami, ty s tím svým tajnůstkářstvím. Já vím, že to myslíš dobře a chceš nás všechny ochraňovat jako kvočna, ale někdy je lepší se podívat pravdě do očí...“

„William Bradshaw a Claire se vrátili z Nového Zélandu. Koupili si farmu nedaleko Melbourne.“

Annabelle si leknutím zakryla obličej. „Panebože, to ne! Vždyť to tátu zabije. Ale je jen otázkou času, kdy se to dozví.“

„Já vím, ale já mu to říct nemohu. Rozhodně ne teď, když je tak slabý.“

„Jak si ta krysa William troufá vůbec ještě někdy vkročit na australskou půdu? Po všem, co napáchal!“ vyhrkla Annabelle rozhořčeně. Okamžitě si vybavila den, kdy pochovala do hrobu prázdnou rakev, protože Frederik Bradshaw při návratu z Nového Zélandu do Austrálie spadl za bouře přes pa-

lubu a jeho tělo se nenašlo. Tenkrát ještě věřila, že muž, který jí věnoval tolik lásky, je její vlastní otec. Jako takového jej také milovala a navždycky si ho uchovala v srdci. Nikdy mu nezapomene, že od začátku věděl, že ona není jeho dcera, a přesto se s její matkou oženil; proto, aby dítě mělo otce. Protože sňatek s Jonathanem tehdy nebyl možný. Ačkoliv Frederika milovala a vážila si ho, jeho syn William z prvního manželství se jí hnusil. Byl o deset let starší než ona a skrz naskrz bídák. Annabelle zatnula pěsti při pomýšlení na to, jak se tenkrát William vydával za výhradního dědice a Vicky, George, Amelii a ji z Frederikova domu vyhodil. A ihned jí vyvstalo před očima, jak ji tenhle bezcitný William celé dětství a mládí utiskoval a nevlastní matku Vicky pronásledoval nesmiřitelnou nenávistí. A jak si vychutnával triumf, když jim předložil závěť očividně zfalšovanou ve svůj prospěch. Ale nejhorší ze všeho bylo hrozné podezření, že William svého otce shodil přes palubu lodě. Za to, že se ho táta chtěl kvůli jeho pokřivenému charakteru zbavit a vystřadit jej na Nový Zéland tím, že ho pověří vedením tamější pobočky obchodní firmy. George a Vicky byli pevně přesvědčeni, že to udělal. Zato Annabelle nemohla uvěřit, že by se člověk, byť tak zlý jako William, nezdráhal sprovodit ze světa vlastního otce.

„Už to ví George?“ zeptala se třesoucím se hlasem.

Vicky zavrtěla hlavou. „Dělám si starost, že provede nějakou nerozvážnost.“

Annabelle matčinu obavu sdílela. George totiž tehdy Williamovi pohrozil, že ho bude vláčet po soudech a nedá pokoj, dokud ho nedostane za mříže. Následně si její nevlastní bratr sebral svých pět švestek a s mladou manželkou uprchl z Austrálie na Nový Zéland. Pro Vicky a George to znamenalo jasné doznání viny. A nyní, po víc než dvaceti letech, se odváží vrátit do Melbourne. Proč? Vražda se nikdy nepromlčí! Annabelle dobře chápala, že se Vicky snaží před Georgem a především před svým otcem Williamův návrat do Austrálie zamlčet. Williamova žena přece nebyla nikdo jiný než Jonathanova dcera Claire, která po svatbě s Williamem úplně přerušila styky s ot-

cem. Annabelle věděla, že to je další důvod, proč ji Jonathan zahrnoval láskou. Vždyť tehdy skoro současně jednu dceru ztratil a k jiné přišel.

„Zatraceně, co si teď počneme?“ vzdychla.

„Sama nevím. Dlouho se to v tajnosti držet nedá, ale z toho, že se ten mizera vrátil, nemám dobrý pocit. Celé ty roky jsem se na to snažila zapomenout a krotit touhu po pomstě. A najednou je všechno zase tak živé, jako by se to přihodilo teprve včera. Nesmím dopustit, aby William Bradshaw znovu uvrhl mou rodinu do neštěstí!“ Vicky vyskočila ze židle a rozčileně pobíhala po kuchyni.

„Dámy, neruším vás v rozhovoru?“ uslyšely náhle hlas, který zněl jako přetvářka. Obě se otočily a zíraly na George jako na zjevení. „Ta Victoria je ale vykutálená mrška! Pěkně nás v kartách očesala,“ zasmál se, vzápětí ho však smích přešel, když v matčině i sestřině tváři spatřil vyděšený výraz.

„Stalo se něco?“ zeptal se.

Annabelle a Vicky se na sebe podívaly bezradně.

„Neměly bychom ho do situace zasvětit?“ ozvala se Annabelle váhavě.

Vicky hlasitě zasténala. „Georgi, musíš mi slíbit, že neuděláš žádnou hloupost. Je potřeba se k tomu postavit rozumně.“

„Milerád. Pokud mi někdo konečně řekne, oč jde,“ odpověděl jinak vlídný George nezvykle ostrým tónem.

„Prosím, slib mi, že se budeš chovat rozvážně,“ naléhala Vicky.

„Mami, co se děje?“

„William Bradshaw a Claire se vrátili do Austrálie a usadili se nedaleko Melbourne.“

George zbledl a svalil se na židli. „To prase, ten vrah, ten...“

„Ale na to přece nemáš žádné důkazy,“ namítla Annabelle plaše.

„Uvidíme. Kdysi jsem mu přísahal, že ho dostanu před soud, a přísahu dodržím. Na to se můžete spolehnout.“

„Georgi, prosím, jak jsem řekla, nedělej nic, čeho bys později litoval!“ varovala ho Vicky důrazně.

„Žádný strach, nebudu si s tím hnusákem špinit ruce. V Melbourne i v Sydney znám několik vlivných právníků. Všude máme mecenáše naší nové porodnice. A nebudu váhat uplatnit všechny konexe, abych toho parchanta poslal za mříže.“ George se dostal do ráže. Tváře mu hořely hněvem.

„Ne tak nahlas!“ zasyčela Vicky. „Snažně tě prosím, abys ještě počkal a jednal rozvážně. A...“

„Co je to tu za tajnou schůzi?“ zajímal se Jonathan, sotva nakoukl pobaveně do kuchyně.

„Vůbec nic, drahý. Jenom diskutujeme o tom, jestli na krocana patří rozmarýna, nebo ne,“ zašvitořila Vicky. „Hned se vrátíme za vámi ven.“

„Zlato, chceš se mě zbavit?“ žertoval Jonathan.

„Ale kdepak, co tě nemá?“ zalhala Vicky a varovně pohlédla na George, který zjevně hořel netrpělivostí, aby nevlastnímu otci tu novinu ještě za tepla zvěstoval.

„No dobrá, tak já zase zmizím. Má někdo chuť potom jít se mnou na procházku?“

„Jistě, až si po obědě zdřímnu.“

„Vaše matka se mnou už zase jedná jako s malým dítětem,“ zasmál se Jonathan a odešel.

„Neříkej, že o tom ještě neví,“ vyhrkl George zaraženě.

„Ne, dověděla jsem se to od jedné známé a po Melbourne se ta zpráva ještě neroznesla. Zpátky v Austrálii jsou teprve pár týdnů.“

„A proč mu to neřekneš? Mami, má se to dovědět ve svém pánském klubu, nebo jak si to představuješ?“

Vicky ho pozorovala úpěnlivě. „Georgi, mám pocit, že na tom Jonathan není zdravotně nejlépe. Slibuji ti, že mu to povím, hned jak ho prohlédneš.“

„Mami, já jsem specialista na ženské nemoci. Pošli ho do Melbourne k příslušnému kolegovi.“

„Jako bys ho neznal. Pořád se bude předvádět, jak je zdravý, a nikdy nepůjde k lékaři dobrovolně. Přemluv ho, prosím, ať se od tebe nechá vyšetřit, dokud jsme tady všichni pěkně pohromadě. A pokud dospěješ k závěru, že je s ním všechno v po-

řádku, pak mu tu novinu šetrně oznámím. A potom si do toho pro mě za mě zapoj soud.“

„To zní, skoro jako kdyby ti nezáleželo na tom, jestli toho lumpa stihne trest, nebo ne.“

Vicky zhluboka vzdychla. „Ach, chlapče, jsem na vážkách. Léta jsem snila o tom, že si to William musí odpykat, ale dnes bych byla raději, kdyby mi již nic nepřipomínalo, co nám tehdy způsobil.“

„Mami, vždyť mi zabil otce. Chceš snad, aby z toho vyvázl?“

„Ne, samozřejmě že ne, ale když si představím, že se bude konat proces a všechno se znovu rozvíří a nakonec z toho stejně nic nevzejde pro nedostatek důkazů, co bychom z toho měli? Pro nic za nic by se jítřily staré rány.“

George nechápavě kroutil hlavou. „Budiž, souhlasím. Dokud Jonathana neprohlédnu, nic nepodniknu, ale když se ukáže, že je zdravý, udělám všechno, co bude v mých silách, aby Williama stihl za zbabělou vraždu našeho otce spravedlivý trest.“

„Ach, chlapče, já jsem přece na tvé straně, ale dej mi ještě trochu času. Nejprve musím vědět, co je s Jonathanem.“

„A co si myslíš ty, sestřičko?“

Annabelle pokrčila rameny. „Jestli to opravdu udělal... tak by mu to pochopitelně nemělo projít,“ povzdechla si.

„Ty si to nechceš přiznat, vid'?' Pro mě je záhada, jak pořád ještě můžeš věřit v dobro v člověku po tom všem, čeho se dopustil. Vzhledem k tomu, co musíš ve službách pro nebohé ženy zažívat.“

Annabelle věděla, na co naráží. Často doprovázela do nemocnice ženy, které manžel týral a kolikrát je i přizabil. George se postaral, aby klinika tyto ubožáčky ošetřila bezplatně.

„Máš pravdu, ale když jde o vlastní rodinu, člověk si to zkrátka nechce připustit. Na vlastní kůži jsem zakusila, jaký má William Bradshaw odporný charakter. Ale zabít svého otce – na to musí být posedlý ďáblem.“

„William Bradshaw posedlý ďáblem je,“ opáčil George netečně. „Tak vy dvě zase nasadte slavnostní výraz, ať si zbytek milé rodiny nevšimne, že nám návrat toho neřáda zkazil náladu.“

„Radši začni rovnou u sebe,“ poznamenala Annabelle a šťouchla nevlastního bratra do boku. „Vypadáš totiž, jako bys právě sám spáchal vraždu.“

„Ach, to mám chuť zabíjet vepsanou do tváře?“ George se přinutil ke strojenému úsměvu. „Je to takhle lepší?“

„Okouzlující!“ škádlila ho Annabelle. „Tak, a teď mě chvíli nechte nadívat krocana, ať můžu konečně jít mezi vás na verandu,“ dodala tónem, který prozrazoval, že nestrpí žádný odpor.

„Pojď, mami, to je vyslovený vyhazov,“ řekl George, uchopil Vicky pod paži a odešel s ní z kuchyně.

Annabelle se snažila soustředit na ochucování slavnostní pečeně, což se jí moc nedařilo. Nemohla to popřít: ta novina jí úplně zkazila náladu. Sdílela matčinu obavu, že Williamův návrat citelně naruší klid v rodině. Kromě toho se jí vůbec nelíbilo, co Vicky řekla o zdravotním stavu jejího otce. A když to nyní domyslela, musela uznat, že již při příjezdu do Wentworth Falls vypadal na své poměry velmi pobledle. Přirozeně by ho nadmíru rozrušilo, že se jeho ztracená dcera Claire nenadále usadila v jeho blízkosti. Přesto byla jen otázka času, kdy se to dozví. Matčino tajnůstkářství situaci nijak nepomohlo. Naopak, až se o tom doslechne od někoho cizího, rozčilí se zřejmě ještě víc.

Z přemítání ji vytrhl hlas mladší dcery.

„Mami, smím se tě na něco zeptat?“

Annabelle se k Avě obrátila. „Jistě, moje malá.“

Ava pokrčila nos. Annabelle hned poznala, co jí vadí. Neměla ráda, když ji matka stále ještě oslovovala „moje malá“, protože beztak trpěla tím, že je nejméně o hlavu menší než Scarlet, a přitom je jen o rok mladší.

„Proč vlastně Victoria nežije v rezervaci, ale u babičky Vicky?“

Tato otázka Annabelle dočista zaskočila.

„Jak jsi na to přišla? Babička Vicky a dědeček Jonathan ji adoptovali. Proč by měla žít v rezervaci?“

„Protože měla austráláckou matku. Proto. A domorodci přece žijí v buši.“

„Jak tě taková pitomost napadla?“

„Naše učitelka Pritchesová nám řekla, že domorodci patří do rezervace, protože jsou hloupí a necivilizovaní.“

„Aha, tak to si budu muset s vaší paní učitelkou vážně promluvit. Je to holý nesmysl. Nehledě k tomu, že Victoria má bílého otce a, jak sama víš, v Melbournu byla vždycky nejlepší z celé třídy. O hlouposti nemůže být ani řeči. A co by si počala v rezervaci? Vždyť vypadá docela jako běloška.“

„To je právě ta záhada!“ vypadlo z Avy. „Jak to, že má světlejší kůži než já?“

„Dítě, uklidni se.“ Annabelle se pokusila dceru obejmout, ale ta udělala úkrok stranou, takže matka sáhla do prázdna.

„Ne, to je nespravedlivé!“ Dcera zatnula pěsti a hlasitě se rozvzlykala.

„Propánakrále, co to do tebe vjelo?“

„Když jsem včera nakupovala s Victorií ve Wentworth Falls, pár kluků na mě volalo *neandrtálko Austrálko!* Přitom primitivní domorodka je ona, a ne já! To je tak nespravedlivé!“

„Ale Avo, to, že se nějáci venkovští klackové chovají nevhodně, přece nemůžeš zazlívát Victorii.“

Ava se na matku dívala usazenými očima zoufale. „Já vím, ale já jsem na ně zakřičela zpátky, že neandrtálka nejsem ve skutečnosti já, ale Victoria. A ona od té doby se mnou nemluví.“

„Avo! To od tebe nebylo hezké. A o nikom nesmíš říkat, že je neandrtálec nebo primitiv! Je to ošklivé a pohrdavé. Myslí, že by ses jí měla za tu urážku omluvit.“ Annabelle se pátravě zadívala z okna. „Podívej, zrovna sedí v zahradě úplně sama vzadu na houpačce. Běž za ní a řekni jí, že tě to mrzí!“

Ava rozčileně zakňourala. „Dobře, ale jenom proto, že jsou zítra Vánoce,“ zavrčela a ztratila se.

Annabelle dalo nadívání krocana pořádně zabrat, protože každou chvíli vyhlížela z okna, aby se ujistila, zda Ava splnila slib. Až když se její mladší dcera váhavě přiblížila k houpačce, dokončila přípravu jídla. Zrovna se chystala z kuchyně odejít, když jí přicházela vstříc dobře naladěná Scarlet. Jaký protiklad, blesklo Annabelle hlavou. Jedna neustále šíří dob-

rou náladu, druhá ztěžuje život sobě i druhým. Ale copak není normální, že sestry bývají tolik rozdílné? Pomyslela na Amelii a sebe: Její nevlastní sestra Amelie byla vždycky náladová. Žila v Brisbanu a udržovala kontakt pouze prostřednictvím několika stručných pohlednic – pokud vůbec. Když se tenkrát dozvěděla, že její matka Vicky před Frederikem milovala Jonathana, rozkmoťila se s Vicky a na vlastní přání vyrůstala u Emmy, vdovy po Vickyině bratru Stevenovi. Každý rok slibovala na vánoční pohlednici, že se napřesrok pokusí přijet do Wentworth Falls. Větší zájem o rodinu neprojevovala.

„Mami, sníš, nebo co?“ zeptala se Scarlet ustaraně.

„Ne, ne, všechno je v pořádku, jenom jsem právě myslela na tetu Amelii.“

„To je náhoda. Zrovna od ní přišlo vánoční přání.“

Proti své vůli se Annabelle musela zasmát, neboť si představovala téměř doslova stručný a nic neříkající text: *Veselé Vánoce! Příští rok je snad přijedu oslavit do Wentworthu. Pozdrav matce a Georgeovi.* Přelétla text a pobaveně se přesvědčila, že to je přesně tak. Amelie nevzkázala pozdrav Jonathanovi, protože dodnes matce neodpustila, že se po Frederikově smrti provdala za svou dávnou lásku.

„Zajdu do hor nasbírat trochu bylin,“ uvědomila ji Scarlet vesele.

„Sama? To se mi vůbec nelíbí,“ namítla Annabelle starostlivě.

„Ale, mami, koho bych měla vzít s sebou? Avu snad?“ zasmála se provokativně.

Ne, Annabelle si vskutku neuměla představit, jak její mladší dcera hledá v lese vzácné rostliny.

„Ale nezdržuj se tam dlouho. Večeřet chceme v šest. A ještě se musíš převléknout,“ napomenula ji matka při pohledu na její sportovní oblečení; bílou halenku a dlouhou černou sukni. Dlouhé plavé vlasy, spletené do copu, jí zdobil slaměný klobouk.

„Co tě nemá? Přece si nenechám ujít tvého krocana,“ ujistila ji Scarlet a vášnivě ji objala. „Budu zpátky včas, abych ti ještě pomohla prostříit tabuli,“ dodala.

Annabelle se za dcerou chvíli ohlížela a pozorovala, jak odchází z domu a vesele si píská. O tohle dítě si nedělala ani nejmenší starosti. Byla přesvědčena, že půjde svou cestou. Zato ji trápily myšlenky na Avu. Samozřejmě se v mládí sama sebe nejednou ptala, proč má pleť tmavší než sourozenci, a nezapomínala, jak jí William jednou také nadával, že vypadá jako ti oškliví domorodí primitivové. Až když poznala svého fyzického otce, dostala odpověď na svou otázku. Barvu pleti zdědila po něm. Mnohokrát si však ještě dnes kladla vskrytu duše otázku, kde přišel k tmavé pleti on, když jeho rodiče byli údajně bílí farmáři.

Znovu se pokárala, že se ve slavnostní den zatěžuje hloubáním. Odhodlala se k úsměvu a honem se připojila k ostatním na verandě. Jenom vráska uprostřed obočí prozrazovala, jak je ve skutečnosti rozčilená. Alespoň že jí příjezd manžela, obloženého vánočními dárky, ze Sydney umožnil na chvíli hodit starosti za hlavu.

2

Scarlet znala každé zákoutí, každý strom, keř a pěšinu, která za domem vedla dolů do rokle a odtud k velkému vodopádu, co s ohromnou silou a hukotem padal z hory. Vlevo od burácející vody, jež se leskla všemi odstíny zelené, se vinula cesta nahoru do eukalyptového lesa. Scarlet se ráda toulala sama divočinou a přitom si pozorně prohlížela všechny zázraky přírody. Dnes měla v úmyslu natrhat matce ke slavnostní tabuli velikánskou kytici exotických květů všech barev. Později je chtěla usušit a odvézt do Sydney a doma jednotlivé květiny určit podle moudrých knih. Některé názvy již znala, jenže na každé procházce objevovala nové rostliny. Za cíl si stanovila paseku v blahovičnickovém lese, kde rostly obzvlášť pestrobarevné květiny.

Již zdálky k ní vál svěží vzduch. Voněl po oleji z lékárny, který jim Annabelle od dětství přikládala na každou ranku, aby se nezanítila. Scarlet měla tuhle vůni ráda, protože když ji člověk zhluboka nasaje, má příjemný pocit v hrudníku. Nad lesem ležela jemná modravá mlha. Scarlet dokonce věděla, proč vzduch nad eukalyptovým lesem působí modře. Je to lámáním světla a odpařováním vonné silice z listů nezměrného počtu blahovičníků.

Kromě toho poslouchala koncert, který zněl z lesa. Barevní ptáci cvrkali, švitořili, šveholili a pípali jako o závod.

Právě dorazila k pasece a byla jako u vytržení. Kochala se barevnou rozmanitostí květin. V takových kouzelných okamžicích snívala o tom, že by podnikala výzkumné výpravy do vnitrozemí jako kdysi botanik Ludwig Leichhardt. Na rozdíl od něj pochopitelně nechtěla zmizet v nitru rudého kontinentu beze stopy. Zrovna nedávno měla o tomto badateli ve škole přednášku. Neskrývala svůj vroucí obdiv a nechala se slyšet, že bude kráčet v jeho šlépějích. Avšak učitelka Pritchesová jí uštědřila pořádnou sprchu. „Působit jako badatel, to je pouze pro muže!“ zpražila ji příkře. Ale Scarlet to nemohlo odradit. Matce tuto drobnou příhodu raději zamlčela. Těžko jen domyslet, jak by to dopadlo, kdyby Annabelle nelenila, běžela do školy a na staromódní učitelku si došlápla. V tomto ohledu totiž šly žerty stranou.

Zrovna když se sehnula a chystala se utrhnout první kvítek, ticho přerušil strašlivý křik. I ptačí zpěv rázem umlkl. Scarlet se narovнала a vyděšeně se rozhlížela, ale nikoho neviděla.

„Haló!“ zvolala co nejhlasitěji. Nepocitovala ani trochu strach, neboť nebylo pochyb, že ten člověk je ve velké nouzi, takže nehrozilo, že by jí chtěl ublížit.

„Pomoc!“ donesl se k ní mužský hlas. „Tady jsem.“

Usilovně těkala očima, až za jedním keřem rozeznala ruku nataženou do výšky. Srdce se jí rozbušilo. Co se stalo, a hlavně co je to za člověka, který tam volá o pomoc? Neváhala a upalovala k místu. Muž ležel na zemi, tvář měl zkřivenou bolestí a osahával si lýtko.

„Proboha! Co se vám stalo? Dostal jste křeč?“ zeptala se bez dechu a sklonila se k němu.

„Had! Byl to had. Uštkl mě,“ sténal. Scarlet odhadla, že je jen o málo starší než ona sama.

Směle nohu uchopila, vyhrnula tenkou nohavicí a lýtko obnažila.

„A já, kousl rovnou dvakrát. Zahlédl jste ho? Dokážete ho popsat?“

„Hnědý. Byl hnědý. A tak divně se kroutil. Chtěl jsem před ním utéct, ale vtom mě bleskově kousl. Bože, je mi zle!“

„Sakra! Poslouchejte mě dobře. Teď vám roztrhnu kalhoty a pevně vám nohu stáhnou nad ranou. A potom vás odvedu k nám domů. Strýček je lékař. Proti pakobráb máme pořád v zásobě protijed.“

„Hergot! Je jedovatá?“

„Ani ne...“ zalhala, aby ubohého mladíka nevystresovala ještě víc. Protože kousnutí pakobry východní (neboli hnědé či obecné) bývá zpravidla smrtelné, pokud napadený nevyhledá rychle lékařskou pomoc. „Přesto musíme okamžitě odsud. Když se vám bude chtít zvracet, tak to udělejte. A pokud budete mít pocit na omdlení, tak nezastavujte. Pojďte!“

Podala mu ruku a zvedla ho na nohy. Byl aspoň o hlavu vyšší než ona, měl tmavé vlasy, a kdyby nebyl v tak politováníhodném stavu, vypadal by dobře. *Ale teď není správný okamžik uvažovat o jeho přitažlivosti*, napomenula se polekaně.

„Opřete se a zatněte zuby. I když to bude bolet.“

Zprvu se bez odmlouvání a lamentování řídil jejími pokyny. Zřejmě pochopil, že mu zatajila vážnost situace a že mu přece jen jde o život. Proto s ní držel krok a sténal jenom tiše pro sebe.

„Musím si lehnout,“ zanaříkal najednou a zastavil se.

„Ne! V žádném případě!“ okřikla ho a táhla ho dál.

„Jsem moc unavený. Nechte mě. Prosím!“

„Ne!“ obořila se na něj. „Vzchopte se!“

Po chvíli vyšli z deštného lesa a ploužili se po pěšině dolů. Scarlet pod jeho váhou supěla, protože mladík se jí držel ko-

lem ramen a visel na ní. Byl sice štíhlý a vypracovaný, ale velký. Aby ho unesla, vyžadovalo to téměř nadlidské síly. Bez ohledu na bolest se zařatými zuby pokračovala. U vodopádu se na zlomek vteřiny zastavila a otřela si pot z očí, neboť už skoro neviděla na cestu. Muž chtěl využít příležitosti a kecnout si na zem, ona se na něj však osopila: „Hned tam budeme. Vidíte, tam dole. Ten dům na kopci.“

„Já to nezvládnou,“ úpěl.

„Seberte se, proboha! Rozumíte?“ Byla si dobře vědoma nevlídného tónu, ale neměla jinou možnost. Jestliže jde o život, zdvořilé „prosím“ a „děkuji“ není namístě.

Vše ještě komplikovalo, že nyní museli do kopce. Když už byli na doslech od domu a hrozilo, že Scarlet ochabnou smysly, hlasitě volala o pomoc. Měla štěstí. Za několik okamžiků jim běželi naproti strýc George a otec.

„Uštkla ho pakobra,“ vypravila ze sebe Scarlet z posledních sil a těžce lapala po dechu. Vzápětí se chytila kmene stromu a sklouzla po něm k zemi. Oba muži mezitím popadli sténajícího cizince v podpaží a víceméně ho vlekli za sebou.

Scarlet zůstala ještě dlouho sedět, protože jakmile se pokusila vstát, zatmělo se jí před očima. Když už se jí zdálo, že utekla celá věčnost, sebrala se a ploužila se ke stavení. Uštknutý muž tam způsobil velký rozruch.

„Můj ty Bože, není ti nic? Jsi bledá jako smrt,“ vyhrkla babička Vicky polekaně a nabídla vnučce rámě.

„Kde je?“ zeptala se Scarlet.

„V salonu na pohovce,“ odpověděla babička.

„Chci za ním,“ zaúpěla Scarlet a nechala se babičkou doprovodit do domu.

Cizinec ležel na kanapi zelený jako sedma. Strýc George seděl na krajíčku a měřil mu tep.

„Myslím, že to dopadlo dobře. Z nejhoršího je venku,“ zašeptal strýc, sotva spatřil neteř. „Ale nyní potřebuje klid. Zůstanu u něj, dokud se jeho stav nestabilizuje. Ty si musíš také lehnout,“ dodal starostlivě.

Jenomže Scarlet se nehnula z místa. Jako přimražená zírala na cizince. Ten tiše sténal se zavřenýma očima. *Vypadá dost dobře, blesklo jí hlavou. Má krásné husté řasy, pěkně tvarovaný nos a rozkošný dolíček v bradě.* Poněkud ji to rozrušilo. Ještě nikdy se tak podrobně nezamýšlela nad vzhledem mladého muže.

„Scarlet, slyšela jsi, co ti řekl strýc? Musíš odpočívat,“ napomenula ji babička. Scarlet ji slyšela jakoby zpozzdáli.

Nemohla se od cizincovy tváře odtrhnout. Babička Vicky ji vzala za ruku a táhla ji pryč.

„Nějak ses do něj zakoukala!“ nadhodila babička, když došly do ložnice, kde obě sestry o prázdninách spávaly.

„Jak jsi na to přišla?“ zarazila se Scarlet.

„Také jsem bývala mladá a znám ten pocit, když člověk náhle najde zalíbení v mladíkovi,“ usmála se babička lišácky.

„Ale... ale to přece nemůže být poznat, ne?“

„Jen se podívej do zrcadla. Co v něm vidíš?“

Scarlet se nejprve podívala nejspíše na babičku a potom do zrcadla.

„Ach ne!“ zděsila se. „Takhle civí moje kamarádka Mary, vždycky když cestou do školy potkáme Petera. Je to trapné! Dá se to smazat?“ Konečky prstů si začala lehce třít růžové líce.

„To nesedřeš,“ smála se Vicky. „A musím přiznat, že mi vzdáleně připomíná tvého dědečka, když byl mladý. Také míval takové tmavé vlasy a statnou postavu.“

„Ach, babi, prosím tě, neprozrad' mě. Honem se převléknu. Ty se postarej, aby z domu neodešel dřív, než si obléknu své nejhezčí šaty.“

„Buď bez obav, ten tak brzo nikam nepůjde. To by George nedovolil. Klidně si můžeš ještě trochu odpočinout, než se mu předvedeš v celé své kráse.“

„Ach, babi, jsi zlatá,“ rozplývala se Scarlet dojatě a prudce babičku objala. S matkou by takhle důvěrně nikdy mluvit nemohla. Rozhodně ne o takových věcech, jako jsou její city k mladíkovi, které v ní vzplály.

„Ale uzdraví se, že?“ zeptala se úzkostlivě.

„Jistěže ano. Od čeho máme doma protijed? Aby nikdo z nás nezemřel na hadí uštknutí. Kromě toho jsi všechno udělala správně. Tak jak nás George vždycky nabádal. V žádném případě ránu nevysávat, ale přiložit na ni tlakový obvaz a pak ihned přivolat lékařskou pomoc,“ uklidňovala Vicky vnučku. „Když budeš půl hodiny odpočívat a potom se převlékneš a sejdeš do salonu, bude už čilý a především neskonale vděčný, že jsi mu zachránila život. Kde jsi na něj vůbec natrefila?“

Scarlet babičce horlivě do všech podrobností vylíčila, jak a kde na sebe cizinec upozornil. Během vzrušeného vyprávění jí tváře vysloveně hořely.

Rozletěly se dveře a dovnitř se vřítla Ava. Jakmile uviděla sestru s babičkou na okraji postele v důvěrném objetí, zaka-bonila se.

„Neruším?“ zeptala se jízlivě.

„Ale dítě, jak tě může něco takového napadnout?“ chlácho-lila ji Vicky. „Tvoje sestra právě zachránila jednomu mladí-kovi život.“

„Ano, už jsem slyšela. Tomu, co ho uštkl had. Ani jsem nesměla do salonu na zkoušku,“ postěžovala si Ava ostrým tónem.

„A protože tvá sestra skutečně vykonala hrdinský čin, měly bychom ji nechat odpočívat,“ vyzvala ji babička a vstala. „Pojď, Avo, nech ji spát.“

„No dobře, jenom jsem si chtěla vzít noty, abych mohla v pavilonu ještě trochu cvičit na dnešní večer. Asi se budu muset zase doprovázet na klavír sama. Nikdo kromě mě nemůže.“

„To je prima, že nám zase něco zazpíváš. To mě těší,“ řekla Vicky a přeslechla ve vnuččině hlase tichou výčitku.

Ava se na sestru podívala kriticky. „Vypadáš docela zni-čeně,“ poznamenala bez soucitu a vzala si ze stolu noty.

Vicky svráстила čelo, ale potlačila to, co měla na jazyku, a postrkávala Avu ke dveřím. Tam se ještě otočila.

„Slib mi, že se trochu prospíš,“ kladla Scarlet na srdce, než potichu zavřela dveře zvenčí.

Ale jen co babička z pokoje odešla, vnučka vyskočila z postele. Zmítal jí totiž vnitřní neklid, který jí jistojistě nedovoloval ani na chvíličku usnout. Místo toho popošla k šatní skříni, o kterou se dělila se sestrou, ale vlastně ji využívala jenom z jedné třetiny, protože ve Wentworth Falls většinou nenosila nic jiného než sukni a halenku. Jenže Annabelle trvala na tom, že si má na Vánoce vzít nové večerní šaty, a tak to udělala, byť malinko reptala. Nyní však byla ráda, že na tyči ve skříni visí slavnostní toaleta až po zem. Měla vínově červenou barvu a švadlena ze Sydney ji zhotovila z drahého saténu.

Scarlet šaty opatrně vytáhla ze skříně a konečky prstů hladila chladnou lesklou látku. Položila je přes židli a šla se vykoupat, aby si je oblékla čistá. Smysly však nezklidnila ani teplá voda ve vaně. Myšlenky jí stále bloudily k cizinci a marně si lámala hlavu, kdo to je, co ho přivedlo den před Vánoce samotného do pustých Modrých hor a zda se jí ještě bude líbit, až se uzdraví. Ale o tom posledním skoro nepochybovala. Uměla si živě představit, jak asi působí přitažlivě, když ho zrovna nezachvátí panika, při níž jej zastihla, a ona se na něj neoboří tak, jak se na dámu nesluší.

Jakmile se konečně vypravila do salonu ve slavnostních šatech a s vlasy vyčesanými nahoru, narazila na Avu. Ta se před ní náhle zastavila a s úžasem si ji měřila od hlavy k patě.

„Změnila ses k nepoznání. Takhle jsem tě ještě nikdy neviděla. Má to snad něco společného s tím mladíkem? Pokud mám dát na babiččina slova, vypadá prý dobře. Já jsem se s ním tváří v tvář ještě nesetkala, jelikož mu mezitím dali k dispozici jeden z volných pokojů pro hosty, aby tam nabral síly. Strýc George trvá na tom, aby zůstal přes noc na pozorování. Jsem vážně napnutá.“

Scarlet její slova zdánlivě snášela lhostejně, ale tep se jí výrazně zrychlil.

„Tak to abych si pospíšila, jestli ti chci dneska konkurovat,“ zasmála se Ava a šla si po svých.

Scarlet se několikrát zhluboka nadechla. Sestru měla ze srdce ráda, ale tohle koketní chování, když šlo o mužské záležitosti, a její neustálá skrytá žárlivost jí někdy byly proti srsti. Scarlet se vůbec nezabývala otázkou, která z nich dvou je krásnější. Samozřejmě že Ava! Ale musí tak přehnaně reagovat na přítomnost cizího muže v domě, sotva se objeví?

Zrovna když chtěla otevřít dveře do salonu, zaslechla za sebou drsný mužský hlas. „Počkejte, slečno... vidíte, vždyť ještě ani nevím, jak se jmenujete. Přitom jsem vám nadosmrti zavázán.“

Scarlet se obrátila a zadívala se do modrých očí. Trochu ji to zmátlo, poněvadž by přísahala, že předtím byly hnědé, ale tento drobný omyl ji jenom utvrzoval v tom, že se na pasece neměla čas zdržovat takovými věcmi, jako je barva očí. Hlavně jí kontrast mezi tmavými vlasy a světlýma očima připadal ještě atraktivnější, zvláště když najednou působil tak živě.

„Jsem Scarlet. Neměl byste raději ještě ležet v posteli?“ zeptala se a nespouštěla z něj oči.

„Aha, Scarlet. To je pěkné jméno. Já jsem Daniel. A rád bych své záchránkyni vyslovil poděkování. Doufám, že dokážete zapomenout, v jak zuboženém stavu jste mě sem dovekla.“ Podal jí ruku a ona ji přijala. Stisk měl vřelý a pevný. Její ruku držel déle, než by se čekalo, a se zájmem si Scarlet prohlížel. To tam bylo bědování, když byl na pokraji smrti. Nyní se jí zdál velmi sebevědomý.

„Předtím jsem si vůbec nevšiml, jaké máte překrásné šedozelené oči,“ polichotil jí zapáleně a k jejímu zklamání stisk povolil.

„Není divu. Měl jste úplně jiné starosti,“ zasmála se, čímž zamaskovala rozpaky z komplimentu.

„Ovšem! Ostatně děkuji, že jste mi lhala. Když bylo po všem, ten sympatický doktor mi řekl, že to byla otázka vteřin.“

„Měla jsem vás postavit před hotovou věc, že vám nemohu zaručit, že se dostanete živý do wentworthského ráje?“

„Ne, byla jste úžasná. I když jste klela jako farmář. Jak se vám mohu revanšovat?“

„Tím, že s námi dnes povečeříte krocana, a až příště budete sám courat po Modrých horách, dáte si větší pozor. Nebo bydlíte někde blízko a musíte domů?“

„Ne, to bych dnes beztak nezvládl. Bydlím nedaleko Melbourne a prostě jsem chtěl poznat hory. Zůstanu rád. Vlastně mi to lékař dokonce nařídil. A musím přiznat, že nyní se mi ta představa začíná líbit. Musím vám přece dokázat, že nejsem žádná padavka.“

„To se vám už podařilo,“ usmála se na něj, protože zvolil přesně slova, která právě napadla i ji. Sama se divila, že s ním dokáže tak uvolněně laškovat, a přitom má srdce až v krku. Ale bylo zvláštní, že i když to pro ni byl cizí člověk, vzbuzoval v ní důvěru, jako by se znali dlouho. *Třeba je to přirozené, když se vláčíte s bezmocným člověkem do kopce a z kopce*, uvažovala. Vtom vyšel ze salonu strýc George a vytrhl je z rozhovoru.

„Pokud vím, nařídil jsem vám přísný klid na lůžku, ale jak vidím, jste opět zdrav. V tom případě s námi můžete klidně povečeřet.“

Daniel se na sebe podíval kriticky. Pohled mu utkvěl na roztrhaných kalhotách. „Nemám zrovna vhodné oblečení, abych s vámi mohl slavit Vánoce. A můj kufrík zůstal v lese. Ale ani v něm jsem neměl večerní oblek.“

Strýc George si ho změřil zkoumavým pohledem. „Velikost souhlasí. Možná vám to bude trochu široké, protože už nejsem tak štíhlý jako dřív. Pojdte se mnou. Půjčím vám něco ze svého šatníku.“

Daniel spiklenecky mrkl na Scarlet a pak následoval George do jeho pokoje. Scarlet si zhluboka povzdechla. Nebyl jen šíleně atraktivní, ale měl i velmi podmanivé vystupování. A jak jí polichotil! Nešlo pouze o slova, nýbrž také o způsob, jak na ni při tom hleděl. Z pomyšlení, že se dnes večer poznají blíž, byla celá rozechvělá. V tom okamžiku přicházela po chodbě matka s plným podnosem.

„Ach, Scarlet, co jsi to udělala? Dávno bych byla za tebou přišla, ale babička Vicky řekla, abych tě nechala spá...“

Zarazila se a nevěřicně si dceru prohlížela. „Vypadáš kouzelně. Šaty ti padnou úžasně. A jak sis pěkně načesala vlasy! A vůbec...“

„Ále, to není nic zvláštního,“ mírnila ji Scarlet rozpačitě. „Pomůžu ti s prostíráním.“

Podržela matce dveře do salonu a pomáhala jí slavnostně prostřít tabuli.

„To jsem zvědavá, odkud je ten mladík, kterému jsi zachránila život. Je poněkud zvláštní, že právě dnes máme na návštěvě úplně cizího člověka. Doufám, že se bude chovat spořádaně. Vždyť vůbec nevíme, co je zač a kde se tu vzal.“

„Nedělej si zbytečné starosti, je slušně vychovaný a velmi zdvořilý,“ opáčila Scarlet překotně a hned na sebe dostala zlost, neboť ucítila, jak jí tváře zalévá ruměncem.

„Když to říkáš...“ Annabelle se odmlčela a pátravě si dceru prohlížela. „Je možné, že ses tak vyparádila kvůli němu?“

„Nesmysl! Proč bych to dělala? Vždyť ho nijak blíž neznám,“ odmítla to Scarlet příkřeji, než měla v úmyslu.

Annabelle chtěla něco namítnout, jenže si to nechala pro sebe a honem změnila téma. „Vyndala bys z vitríny ty pěkné skleničky? Jestli jsem počítala dobře, je nás devět, vlastně deset. Včetně hosta.“

Scarlet udělala, oč ji matka požádala, a přitom dumala, jak by měla postupovat, aby na ní aspoň ostatní členové rodiny během chvilky nepoznali, co se s ní děje. Připadala si jako otevřená kniha, v níž si každý může bez zábran číst. *Možná bych se dnes večer měla schovávat za masku nevrlosti, jak to občas dělává Ava*, usmyslela si, avšak téměř současně pochopila, že není s to se účinně přetvařovat, jak by si přála.

3

Celá společnost byla Annabelliným krocanem nadšená. I Daniel zahrnul kuchařku komplimenty. U stolu seděl vedle Scarlet. Ta se mu snažila nevěnovat moc pozornosti, protože měla pocit, že ji rodina pozoruje. Rozhodně jí neunikly matčiny a babiččiny kradmé pohledy.

Daniel ještě před jídlem své záchránkyni a rodině Parkero-vých, především Georgeovi, upřímně poděkoval a nenechal je na pochybách, jak moc je Scarlet oddaný. Během proslovu udělal několikrát pomlku a vrhl na ni významný pohled. Hostitelům se představil křestním jménem a výslovně poděkoval nejen za záchranu, ale také za pohostinnost celé rodiny.

„Je opravdu vzácně zdvořilý,“ pošuškala Scarlet babička, sedící na protější straně, když Daniel projev díky dokončil. Scarlet babiččina slova ignorovala. Neodvážila se jí věnovat ze strachu, aby zardělé tváře neprozradily, jak moc jí mladík učaroval.

„Daniele, žijete v Melbournu již dlouho? My sami tam bydlíme. Třeba vaši rodinu známe,“ navázal hovor Jonathan, který seděl proti němu.

„O tom pochybuji,“ odvětil Daniel uctivě. „Rodiče se teprve nedávno přestěhovali do Melbournu z Aucklandu. Já jsem ostatně Novozélandan. Alespoň jsem se tam narodil a vyrostl.“

Při jeho slovech Vicky cítila nepříjemné mravenčení v žaludku, protože si hned vskrytu duše vybavila Williama a Claire. Vzápětí jí rozum napověděl, že určitě existují ještě jiní lidé, kteří přesídlují z Nového Zélandu do Austrálie. Přesto se odhodlala vyptávat: „A v které čtvrti bydlíte?“

„My nebydlíme ve městě. Rodiče koupili velkou farmu mimo město. Otec měl života ve městě po krk. V Aucklandu prodal svou obchodní firmu a chtěl si za každou cenu splnit sen stát se chovatelem ovcí.“

Vicky měla srdce až v hrdle. V žádném případě se nemínila hosta dotknout, ale jedna otázka ji ještě páčila na duši.

„Ale není Nový Zéland pro chov ovcí hotový ráj? Proč Austrálie?“

Scarlet se na babičku podívala kriticky, protože se jí zdálo trochu trapné, že Daniela takhle vyslychá. Nezbyvalo jí než věřit, že tak činí proto, aby se dověděla víc o muži, který její vnuče popletl hlavu. Avšak Daniel odpovídal jak se patří způsobně.

„Oba rodiče jsou Australané a k bratrově i mé lítosti je to táhlo zpět do staré vlasti. My dva se totiž cítíme jako Novozélandané. Ale věřím, že změním názor. Modré hory skýtají taková nádherná překvapení, že bych se do téhle jinak ploché země mohl zamilovat.“

Scarlet rozpačitě sklopila zrak, neboť nebylo pochyb, že nemá na mysli pouze zemi, do níž by se mohl zamilovat... Proto jí také uniklo, že strýc George na Daniela kouká jako na ducha a babička Vicky se na židli nervózně vrtí.

„Jaké máte příjmení?“ zeptal se přímo Jonathan, který zjevně nevnímal manželčino a synovo rozčilení.

„Ale, Jonathane, to přece není důležité,“ vložila se do toho Vicky rázně. „Nebudeme ubohého Daniela zasypávat zvědavými otázkami. Těšme se společně na moučník. Annabelle, máme zase tvůj nedostižný drobenkový koláč s jablky?“

Annabelle se na matku podívala podrážděně. Proč se má zrovna teď mluvit o dezertu? Vždyť se její otec právě zeptal Daniela na příjmení. Co je na tom?

„Ten mám rád,“ reagoval Daniel nadšeně. „Ale moje příjmení není žádné tajemství, i když vám sťezí něco řekne, protože rodiče ještě neměli příležitost se v Melbourne zapojit do společenského života. Bradshaw. Jmenuji se Daniel Bradshaw.“

„Bradshaw?“ zopakoval Jonathan a rázem byl ještě bledší než předtím.

„Annabelle, mám ti pomoci přinést moučník?“ znovu se do toho vmísila Vicky. V jejím hlase zazněl panický tón. Nyní i Annabelle pochopila, co to do matky vjelo. Prudce vstala.

„Mohou mi pomoci Daniel se Scarlet, jestli se jim chce,“ řekla překotně.

Scarlet velmi dobře postřehla, že vyslovení Danielova příjmení vyvolalo mezi dospělými jednoznačně hrůzu, neboť i Martha strnula jako solný sloup. Jenže nebyl čas na úvahy, protože Jonathan náhle utrápeně zasténal a chytil se za srdce. Jeho pleť dostala barvu voskovaného plátna. George vyskočil od stolu a na poslední chvíli zabránil tomu, aby jeho otčím spadl ze židle. Ten jen bez přestání šeptal: „Claire, Claire...“ Jeden přes druhého začali rozčileně křičet: Annabelle, babička Vicky, babička Martha...

Scarlet a Daniel se na sebe podívali. Jejich oči prozrazovaly paniku. I on pochopitelně zpozoroval, že starého pána tolik rozrušilo jeho příjmení. Scarlet pokrčila bezradně rameny. Neměla nejmenší tušení, co to má znamenat. Daniel bezděčně sáhl po její ruce, jen tak, jako by hledal oporu. Chlácholivě ji stiskla. Ať se v místnosti odehrálo cokoli, vypadalo to hrozivě. A přesto jí dělalo dobře Daniela držet za ruku. Měla pocit, že dokud jsou spolu, nemůže se jim přihodit nic zlého.

„Děti, prosím, udělejte mi laskavost a jděte na verandu. Musíme se teď postarat o mého otce,“ požádala Annabelle zděšeně, zatímco Walter s Georgem podpírali Jonathana, tak jako Scarlet o pár hodin dřív Daniela. Když ho opatrně ukládali na pohovku, tiše nařikal.

„Ale vždyť už nejsme malé děti...“ pokusila se odporovat Ava, avšak otec ji okřikl: „Žádné odmlouvání. Běžte! Daniele, to platí i pro vás.“

Scarlet a Daniel, prsty stále propletené, odešli ze salonu a za nimi Ava s Victorií.

„Co to mělo znamenat?“ dala Ava jako první průchod údivu. „Máte tušení, proč děda reagoval na jeho jméno tak dramaticky?“

„Nemám ponětí,“ odpověděl Daniel stísňeným hlasem. „Panebože, snad neumře.“

„Ne, dědeček je silný a houževnatý. Nic vážného to nebude,“ řekla Scarlet rozechvěle. Ve skutečnosti se totiž starostí

o dědečka po celém těle třásla. Jeho záchvat samozřejmě naháněl strach a moc se bála, aby nezemřel.

„Co to mumlal za jméno?“ zeptala se Ava. „Kdo je Claire?“

„Moje matka se jmenuje Claire,“ řekl Daniel, který mezitím zbledl stejně jako předtím v lese, když ho uštkla pakobra.

„To přece může být jenom náhoda. Odkud by dědeček znal vaši matku?“

Daniel bezmocně pokrčil rameny. „Opravdu nemám ani pochy. Vždyt moji rodiče žili dlouho v Aucklandu.“

„Doufám, že nám to vysvětlí, jen co strýc George dědečka ošetří. Nemůžou s námi zacházet jako s batolaty, ne?“ nadhodila Ava vzdorovitě.

„To je teď tvoje jediná starost?“ rýpla si do ní káravě Victoria, která dosud hloubavě mlčela. „Já mám strach, že přijdu o otce. Všechno ostatní mi je ukradené.“

„Dědeček není tvůj otec,“ opravila ji Ava nemilosrdně.

„Avo, nech toho!“ napomenula sestru Scarlet.

„Proč? Říkám jenom pravdu. Daniele, abyste věděl, na rozdíl od nás Victoria není s dědečkem příbuzná. Dědeček s babičkou ji adoptovali. Její matka dělala u naší babičky služebnou. Domorodka.“ Obrátila se k němu čelem a zadívala se mu hluboko do očí. Na Scarletin vkus až příliš hluboko. Ale jak mohla sestru uzemnit, aniž by to slyšel Daniel? Vtom za sebou zaslechla hlasitý zoufalý vzlykot, otočila se a zahlédla Victorii, jak utíká na zahradu.

„Ty vážně dovedeš být někdy pěkná bestie!“ obořila se Scarlet na sestru, pustila Danielovu ruku a vyběhla za Victorií na zahradu. Našla ji sedět na bobku pod palmou. Scarlet si dřepala vedle ní a konejšivě jí položila ruku kolem ramen.

„Neposlouchej ji. Myslím, že si o dědečka dělá větší starost, než se zdá. Neumí to dát najevo. A proto si vylila zlost na tobě,“ utěšovala Scarlet stále ještě plačící Victorii, tak aby přitom neočernila sestru, třebaže její nemožné chování vůbec neschvalovala.

„Ne, ona mě nenávidí jako mor!“ štkala Victoria zoufale.

„Ale ne, to je vážně přehnané,“ mírnila ji Scarlet důrazně.

A potom Victoria vyprávěla o včerejším setkání s několika zlými vesničany, kteří Avě nadávali do domorodého neandrtálce a ona je opravila, že domorodka je ve skutečnosti Victoria.

Ačkoliv se Scarlet otrásla hnusem, Victoriino líčení nezpochybňovala. Věděla, jak strašně se Avě oškliví její pěkná tmavá pleť, kterou jí záviděla. Co by za to dala, kdyby nebyla tak bledá a po deseti minutách pobytu venku bez slunečního kloubouku nevypadala jako uvařený humr! A nejen to. Sotva vyšlo sluníčko, nos měla samou pihu. Ty mizely až na podzim. To považovala za opravdový problém s pleť – a ne překrásnou pravidelnou pleť, jakou měla sestra. Avin strach, že ji budou omylem pokládat za domorodku, považovala dosud za přehnaný, ale patrně tím velmi trpěla. Jak muselo sestru zasáhnout, když si ji mladí venkované na ulici dobírali coby domorodku. Ale to ji zdaleka neomlouvá, aby před takovými hlupáky urážela Victorii.

„Victorie, neber si to k srdci. Ava se prostě nemůže vyrovnat se svou barvou pleti a nechápe, že po ní kluci šílí. V Sydney by si všichni mysleli, že má předky z jižní Evropy, ale vesničané jsou tak nevzdělaní, že každého, kdo má tmavé vlasy, a ne bílou pleť, považují za domorodce.“

„Ach, Scarlet, ty jsi vždycky tak milá. Já nechci být domorodka, protože tak ani nevypadám. Ty určitě chápeš, že mám strach o otce. A můj otec to je!“ Znělo to bojovně.

„Jistěže je můj dědeček pro tebe otec. Jsi u nich přece od narození a nikdy jsi nepoznala jiné rodiče než babičku Vicky a dědečka Jonathana,“ Scarlet potvrdila Victoriina slova.

Victoria mezitím přestala plakat, ale nyní se opět hlasitě rozvzlykala. „Já mám takový strach. Co když oba zemřou? Budu pak muset do domova?“

Scarlet mohlo z Victoriina zoufalství puknout srdce. „Ale kdepak! Za prvé budou žít ještě dlouho a za druhé ti do plnoletosti zbývají už jen tři roky. A než bys šla do domova, samozřejmě bys bydlela u nás. Vždyť jsi pro nás jako sestra.“

„Pro tebe možná. Zato Ava by mi udělala ze života peklo,“ odporovala jí Victoria, alespoň však přestala štkát.

Scarlet se zvedla a podala Victorii ruku. „Pojď! Vrátime se na verandu. Jestli tě Ava nepřestane trápit, bude mít co dělat se mnou!“

Victoria se chytila podané ruky a s její pomocí vstala. Mlčky se vrátily na verandu. Ava s Danielem mezitím zmizely.

„Že by byli u dědečka?“ zašeptala Scarlet, opatrně otevřela dveře na terasu, nakoukla do salonu, ale uviděla v něm pouze dospělé. Všichni seděli kolem pohovky, na níž ležel dědeček.

Potichu se stáhla zpátky, tak aby si jí nikdo nevšiml. „Uvnitř nejsou.“ Náhle se jí zdálo, že zpozvdáli slyší klavír a s ním Avin nedostižný hlas.

„Už vím, kde jsou. Ava muzicíruje v pavilonu a on ji poslouchá,“ pošeptala Victorii a vzala ji za ruku. „Pojď, přidáme se k nim.“

„Teď muzicírovat? Když vůbec nevíme, co je s otcem? Ne, o tom nechci ani slyšet,“ protestovala Victoria energicky a vytáhla ruku ze Scarletiny dlaně.

„Dobře, tak počkej tady. Já si to poslechnu. Zní to moc pěkně, jak Ava hraje a zpívá,“ uznala Scarlet. Přitom jí v tu chvíli byl Avin hudební přednes lhostejný. Spíš se bála, že Ava vsadila všechno na pokus dělat na Daniela oči a imponovat mu svým uměním. A chtěla sestru vyrušit a překazit jí to. I to Scarlet znala víc než dost, když Ava dávala přátelům rodičů malé domácí koncerty: Potom vždycky přicházeli také svobodní dospělí synové, nadšeně k Avě vzhlíželi a obdivovali, jak andělsky zpívá.

Scarlet se snažila tyto žárlivé myšlenky zahnat. Přidala do kroku a už měla dřevěnou besídku na dohled. Otec ji nechal postavit na místě, odkud byl přímý výhled na úchvatný vodopád na protější straně rokle. Panoráma bylo tak působivé, že se nedalo jen tak projít kolem a nevěnovat mu pozornost: Ze skály ze žlutého pískovce padala voda s hukotem do rokle a ve sluneční záři svítila všemožnými modrými odstíny. Nahoře začínal les a nad ním se vznášela namodralá mlha. Proto byla tato zahradní besídka směrem k rokli otevřená, kdežto na zadní straně byly křídlové dveře s vyřezanými uměleckými

ornamenty, které pavilonu dodávaly spíš orientální dojem. Na Avino výslovné přání matka zařídila, aby tam byl umístěn druhý klavír. „Kde jinde bych mohla nerušeně cvičit? V salonu vám přece lezu na nervy,“ rýpala Ava tak dlouho, až rodiče jejímu naléhání ustoupili.

Kousek před besídkou se Scarlet náhle zastavila a pokusila se soustředit na zvuky klavíru. Věděla, že její sestra hraje dobře, ale tentokrát se překonávala. Scarlet neměla hudební talent, avšak dokázala rozeznat dobrou a vynikající hru na klavír. A nyní slyšela špičkovou úroveň. Ještě nikdy nezažila nikoho hrát na klavír tak virtuosně. Ne že by to do sestry neřekla, ale Ava měla neobyčejné nadání hlavně na soprán. Árie, kterou právě zpívala, od ní ještě nikdy neslyšela, přesto věděla, že pochází z opery *La Traviata* od Verdiho. Scarlet sice neměla mezzosoprán, jaký by stál za povšimnutí, nicméně doprovázela sestru na každé operní představení, protože měla operu ráda. Bylo působivé, jak si Ava zjevně dala práci přeložit text z italštiny.

Scarlet upřeně naslouchala a zaslechla, jak sestra říká: „Začněte ještě jednou od začátku. Byl jste vynikající, zato já jsem ještě nebyla dost dobrá.“ Scarlet zadržela dech. Klavír spustil v místě, kde jinak hraje celý orchestr. V tom okamžiku jí bylo jasné, že za klavírem nesedí její sestra, nýbrž Daniel. Předehra trvala dlouho a po ní přicházela árie *Violetty*. Sestřin hlas zněl jako školený hlas operní pěvkyně, která má za sebou již desítky bravurních vystoupení.

Scarlet už vyslechla dost. Energicky vešla do besídky. Daniel seděl u klavíru zády k ní a nepostřehl ji. Zato Ava jí věnovala zběžný pohled, zaklonila hlavu a pokračovala, jako by se nic nedělo.

Scarlet se plížila po špičkách k proutěné židli a poslouchala árii, jejíž provedení si v ničem nezapadlo s nedávnou interpretací pěvkyně v Sydney. Ava si účinku byla zjevně vědoma a vyhřívala se na výsluní, neboť na ni Daniel neustále hleděl s úžasem. Když si konečně všiml Scarlet, usmál se na ni a klavírní doprovod přerušil.

„Jak se vede dědečkovi?“ zeptal se.

„Nevím, ale myslím, že se z toho leknutí vzpamatoval a že se můžeme věnovat moučnicku,“ odpověděla s úsměvem. „Kde jste se naučil hrát tak krásně na klavír?“

„Už jako dítě jsem chodil na hodiny v Aucklandu a můj učitel potom tvrdil, že jsem na něj moc dobrý, a doporučil mi jednoho známého klavíristu. U něj jsem se stále zdokonaloval, až jsem mohl dávat vlastní koncerty.“

„Takže to neděláte jenom bokem pro potěšení?“

„Ne, co nejdřív půjdu do Adelaidu, protože absolutorium na tamější konzervatoři je slušná vizitka. Otec tomu přikládá velkou váhu, i když by byl raději, kdyby se ze mě stal obchodník.“ Rozčilením se mu protočily panenky.

Než se Scarlet dostala ke slovu, předběhla ji nadšená Ava. „Jé, to je náhoda. Já chci jít po škole také do Adelaide. Máma si myslí, že je pro mě důležité, abych měla ze zpěvu absolventské zkoušky. Aspoň tam budu někoho znát. To je báječná novina.“

„U tebe to potrvá ještě dva roky, pokud vůbec postoupíš do vyššího ročníku. A počítám, že Daniel už školu dokončil.“ Scarlet nemohla jinak, než Avě trochu srazit hřebínek a připomenout jí, že je mladší.

Daniel drobnou slovní potyčku mezi sestrami přešel mlčením a obrátil se ke Scarlet. „Když se definitivně rozhodlo, že se přestěhujeme do Austrálie, Adelaide byl dosud můj jediný záblesk naděje, ale nyní velice lituji, že v Sydney ještě neexistuje možnost studovat muziku na univerzitě.“

Jeho pohled pronikal Scarlet až do morku kostí. Vůči Aviným pokusům ho sbalit se Daniel zdál zcela imunní. I v tomto ohledu se lišil od mladíků, které dosud poznala, a od těch, kteří, sotva vkročili do domu Parkerových, leželi u nohou Avě. Postranním pohledem Scarlet zaznamenala, že i sestra to zřejmě bere na vědomí. Alespoň tomu nasvědčovaly sevřené rty. Normálně bylo Scarlet jedno, jak jsou kluci nebo chlapi do Avy celí blázni, avšak u Daniela by jí vadilo, kdyby přistoupil na její koketování.

„Sestra vůbec nemá pro hudbu smysl,“ zašveholila Ava nevinným tónem.

Chce mě vyprovokovat a Daniela upozornit, že se k němu nehodím, vytušila Scarlet a neudělala sestře tu radost, aby na to reagovala podrážděně. Naopak. Mile se na Daniela usmála. „Přehání. Miluji operu a nelíbí se mi odrhovačky, ale nechtěla bych mít hudbu jako povolání. Ráda bych se stala badatelkou.“

„To je vzrušující. V čem byste chtěla bádát?“

„Ráda bych podnikala výpravy do nitra kontinentu a objevovala divy přírody, které tam jsou ukryté. Říká se, že tam je půda rudá, vzduch doslova pálí a vyskytují se tam nejjedovatější zvířata na světě...“

„Probůh! Koho zajímají hadi, pavouci a podobná odporná havěť?“ skočila jí do řeči Ava znechuceně. „Už jsi zapomněla, že ho taková potvora málem zabila?“

Daniel nechal bez povšimnutí i tuto poznámku a vyloženě visel Scarlet na rtech.

„Odkud to všechno víte? To se u vás učí ve škole?“

„Ne, ani naši učitelé toho o Ayersově skále moc nevědí. Já hltám všechny články, které se mi o tom dostanou do ruky. Tuhle červenou pískovcovou kupoli objevili teprve před víc než dvaceti lety dva evropští badatelé a pojmenovali ji podle tehdejšího ministerského předsedy Jižní Austrálie. Domorodci jí říkají Uluru.“

Ava provokativně zívla. „Budeš nás ještě chvíli vyučovat? Milý Daniele, samozřejmě budu ráda, když mě dnes večer doprovodíte. Hrajete totiž božsky.“

Daniel rozpačitě těkal očima z jedné na druhou. „Avo, myslím, že už nemusíme cvičit. Máte nádherný hlas. Raději bych se nechal od slečny Scarlet trochu poučit o flóře a fauně ve vaší překrásné zahradě.“

Scarlet radostí poskočilo srdce. Ne, Daniel vskutku nebyl tak povrchní jako kluci ze Sydney. Měl o ni vážný zájem. Ještě žádný mladík po ní nechtěl, aby mu ukázala rostliny. Přestože to udělal jenom kvůli ní, naplnilo ji to pocitem štěstí. A když ji

navíc vzal za ruku, celý obličej se jí rozzářil. Radost jí nezkalil ani Avin rozdurděný výraz. Nadšeně vešla s Danielem do zahrady a vedla ho cílevědomě k palmám.

„Nejsou krásné?“

Pokýval hlavou a šibalsky se usmál. „Nebudete tomu věřit, ale takové palmy rostou i u nás v Aucklandu.“

Scarlet se na něj zeširoka usmála. „Jste si jistý, že jste takovouhle palmu už někdy viděl na Novém Zélandě?“

Zamračil se a prohlížel si vysoký útlý kmen pozorněji. „Ano, taková je u nás také,“ odpověděl přesvědčivě.

„Bohužel vám musím odporovat,“ smála se Scarlet. „Ten strom, co vidíte před sebou, je druh *Livistona australis* a vyskytuje se jenom u nás. Palma, kterou znáte, se nazývá nikau, latinsky *Rhopalostylis sapida*, a je hojně rozšířená právě na Novém Zélandě.“

Daniel přehnaně vzdychl. „Dobrá, chtě nechtě vám musím věřit, i když mezi nimi nevidím žádný rozdíl, ale nikdy bych vážně nepochoybňoval znalosti fundované botaničky, jako jste vy,“ zasmál se.

„To bych vám ani neradila,“ varovala ho, když se jejich pohledy střetly. Chvilí se dívali jeden druhému soustředěně do očí. Scarlet se nemohla nabažit té safírově modré barvy, kterou ještě umocňovalo denní světlo.

Polekala se, když si v duchu přála, aby ji políbil. Srdce jí tlouklo, až se bála, že ho Daniel uslyší.

Jeho plné rty se blížily k jejím. *Že by mi četl myšlenky?* blesklo jí hlavou. Jakmile se jejich ústa setkala, dělalo se jí mdlo. Na okamžik si myslela, že než ho políbí, ztratí vědomí. Ale to byla jen známka jejího vzrušení.

Scarlet se nikdy předtím nezabývala představami, jaké by to bylo se líbat. Když si spolužačky ve škole líčily romantické zážitky do všech podrobností, spíš si je dobírala. Ale nikdy je neslyšela mluvit o palčivém šimrání v břiše, jaké takový polibek vyvolá. U ní se to projevilo, když si spolu hrály jejich jazyky a ona nemyslela na nic jiného, než aby ty opojné okamžiky nikdy neskončily.

4

Vicky si chvatně otřela slzy z koutků očí. S Jonathanem byla sama v pokoji pro hosty. Její muž s ní chtěl bezpodmínečně mluvit mezi čtyřma očima, a když byl znovu schopen postavit se na vlastní nohy, stáhli se do ústraní. Vicky navrhla Annabelle, aby v jídle pokračovali bez ní a neznepokojovali děti, ale její dcera se zdráhala.

„Jestli otec není s to se vrátit ke stolu, sami si bez něj dopřávat nebudeme,“ řekla v naději, že si rodiče jenom krátce odpočinou a potom budou s ostatními v hostině pokračovat.

I Vicky byla zpočátku plná naděje, ale když nyní Jonathan ležel v posteli a ztěžka dýchal, bylo jí jasné, že jeho stav je vážnější, než se domnívala. Ucítla, jak jí strká ruku do dlaně. „Nebud' smutná. Je to moje vina. Měl jsem o sebe víc dbát,“ řekl slabým hlasem.

Tato slova by prolomila všechny hráze. Vicky hlasitě vzlykla.

„Ne, je to moje vina. Neušlo mi, že nejsi zcela fit, a prosila jsem George, aby tě prohlédl. Ale nestalo by se to, kdybych tě nechtěla ušetřit zprávy o Williamově návratu.“

„Tys to věděla?“

„Ano, doneslo se mi to krátce předtím, než jsme se vydali do Wentworth Falls, a nechtěla jsem tě tím zbytečně rozrušovat. Proto jsem ti to zamlčela. Kéž bych to nebyla udělala.“ Znělo to zoufale.

„Drahoušku, není to tvoje vina. Nic by se na tom nezměnilo. Byla jen otázka času, kdy se něco takového přihodí,“ domlouval jí úpěnlivě.

„Jak to myslíš?“ Přestala naříkat a dívala se na něj zarudlýma očima.

„Nechtěl jsem tě zneklidňovat. Já jsem ti také něco zatajil. Neměl jsem to dělat,“ poznamenal zkroušeně.

„Co jsi mi zatajil?“

„Navštívil jsem našeho přítele Gordona a podrobil se důkladnému vyšetření srdce...“

„Ty jsi byl u lékaře? A co ti řekl?“

Jonathan dostal strašlivý záchvat kašle. Supěl a dýchal chrčivě a na čele se mu tvořily krůpěje potu. Vicky zatajila dech. Jako by tyto příznaky nemluvily samy za sebe.

„Prosím, natáhni se ke mně,“ požádal ji, sotva ho záchvat kašle přešel. Udělala to a opatrně se schoulila do jeho náruče. Jak měla hlavu těsně u jeho hrudníku, slyšela chroptění ještě zřetelněji. Divila se, že jí to nebylo nápadné už dřív. Nocoval v Melbournu stále častěji na vlastní přání v pokoji pro hosty proto, aby před ní tyto zvuky zatajil?

„Jonathane, co je s tebou?“ uhodila na něj úzkostlivě.

„Srdce už mám staré a slabé,“ odpověděl váhavě a přitiskl ji k sobě pevněji.

„Co to znamená?“ Vicky stálo hodně sil, aby na sobě nedala znát paniku, neboť již tušila, co ta diagnóza v nejhorším případě znamená.

„Dává mi nanejvýš jeden rok,“ odvětil zastřeným hlasem.

Vicky se leknutím posadila a podívala se na něj zděšeně.

„Ne, ne, ještě toho máme tolik před sebou!“

Divila se, že v jeho pohledu čte jenom dobro a vděk. Nikoli strach nebo smutek.

„Proč jsi mi to neřekl hned? Kdy jsi byl na tom vyšetření?“

„Asi před čtyřmi týdny. Chtěl jsem tě o tom informovat hned, ale nevěděl jsem jak. Bylo to zřejmě stejné, jako když ses ty dozvěděla o Clairině a Williamově návratu do Melbournu. Člověk by to rád druhému sdělil, jenže má strach, že ho to sebere, a proto hodinu pravdy pořád odkládáme.“

Vicky vycítila, jak jí zase vlhnou oči, ale nechtěla se znovu rozplakat, a tím jeho srdce ještě víc zatěžovat.

„A v tomhle stavu se ještě musíš dozvědět, že se vrátili do Austrálie. Je mi to moc líto,“ šeptala sklíčeně. „A do toho ta zatraceně pitomá náhoda, že Scarlet zachrání život zrovna tvému vnukovi. Co teď budeme dělat? Mám se postarat, aby

od nás odešel? Může přespat třeba v hotelu. Myslím, že nemáš chuť ho ještě někdy potkat. Příliš tě to rozrušuje.“

Jonathan ji uchopil za ruku, přitáhl si ji k ústům a políbil.

„Ne, Vicky. Za život jsme si pro sebe nechali tolik tajemství. Přestáli jsme nejhorší intriky proti našemu svazku, nakonec jsme zůstali spolu, při neštěstí na lodi jsem ztratil syna Daniela, dcera Claire se se mnou rozkmotřila... Na sklonku života bych rád objasnil dvě věci. Nechci si je brát do hrobu...“

Vicky z toho byla celá pryč. Beznadějně se rozvzlykala. „Jak si přeješ, miláčku. Řekni, co bys chtěl dát do pořádku. Co tě pálí na duši?“

„Myslím, že Annabelle má právo se dozvědět, že moje matka byla domorodka. A Ava také. Nepozoruješ, jak se to děvče trápí kvůli barvě své pleti? Snad se s tím smíří, když bude znát důvody.“

Vicky leknutím přestala plakat. „Nevím, jestli to je dobrý nápad. Avš se domorodci oškliví. Jako jediná z rodiny opovrhne Victorií, protože je míšenka. Udělala bych pro tebe všechno, ale než své nejdražší raníme pravdou, dovol, prosím, abych o tom ještě přemýšlela.“

„Dobrá, drahoušku, tak o tom přemýšlej. Ale mně by bylo milejší, kdybychom dceru nenechávali v nejistotě, co se týká jejích kořenů.“

„A co je ta druhá věc, kterou bys chtěl vyjasnit?“ vzdychla Vicky ztěžka.

„Odhalit pravdu i tomu chlapci.“ Znělo to nesmlouvavě.

„Hodláš mu sdělit, že jsi jeho dědeček? Ale v tom případě mu musíš říct celou krutou pravdu,“ vyhrkla polekaně.

„Celou ne, drahá. Určitě zamlčím to, že si myslíte, že William má na svědomí svého otce. Ale ať ví, že jeho matka je moje dcera a proč se ode mě odvrátila.“

„Panebože, copak to nikdy neskončí, aby člověka pronásledovala minulost?“

„Vicky, prosím. Pokud už svou dceru v tomto životě nebudu moct obejmout, ať mohu alespoň vnukovi říct, že ho mám rád. Budeš se smát. Když ho Walter s Georgem táhli po-

lomrtvého do domu, okamžitě se mi vybavilo, jak jsem vypadal zamlada.“

„Mně zrovna tak,“ zašeptala Vicky sotva slyšitelně. „Také mi tě připomínal.“

„Zdá se mi, že je rozvázný. Jistě ho bude trápit otázka, co to do mě vjelo, sotva se nám představil. Proč bychom ho neměli toho břemena zbavit?“

Vicky váhavě přikývla. Představa, že Danielovi prozradí alespoň neúplnou pravdu, jí vadilo podstatně méně než Jonathanův požadavek vysvětlit Annabelle, že její babička byla domorodka. Jak bude reagovat na to, že se to dovídá až nyní? A jak se s tím vyrovná hlavně Ava?

„Uděláš mi laskavost?“ požádal Jonathan.

„Cokoliv si budeš přát,“ odpověděla a láskyplně ho pohladila po bledé tváři.

„Rád bych to měl za sebou rychle. Mohla bys ho sem přivést?“

„Hned teď?“ zarazila se.

„Ano, prosím. Vnitřní hlas mi napovídá, že bych neměl dlouho otálet...“

„Miláčku, děláš, jako bys už umíral,“ odvětila od plic. Ale když z jeho očí vyčetla němou prosbu, zvedla se z postele.

„Jdu se po něm podívat,“ vzdychla a odcházela z pokoje. Cestou mu ještě poslala vzdušný polibek.

Sotva za sebou tiše zavřela dveře, s tlukoucím srdcem se opřela o zeď. Jonathanova naléhavá slova na ni doléhala a udělalo se jí zle z pomyšlení, že ho v dohledné době ztratí. Až když se párkrát zhluboka nadechla, narovnála se a pospíchala po schodech dolů. Jakmile vešla do salonu, spatřila šestery oči se stejně ustaraným výrazem.

„Jak se mu vede?“ zeptala se Martha.

Vicky horečně přemýšlela. Co by měla odpovědět? Pravdu? Zhluboka si povzdechla. Přestože se musela hodně přemáhat, aby se nevytáčela, vážně se podívala z jednoho na druhého.

„Nemám pro vás dobré zprávy. Jonathan se nechal bez mého vědomí v Melbournu vyšetřit jedním známým a ten mu zjistil vážnou srdeční slabost.“

„Ach ne!“ vyrazila ze sebe Annabelle zkroušeně.

„To ještě nemusí znamenat nic zlého,“ uklidňoval nevlastní sestru George. „Mami, co přesně doktor řekl?“

„Že mu zbývá nejvýš jeden rok,“ odpověděla Vicky tiše a vynaložila všechny síly, aby znovu nepropukla v pláč.

„Musím za ním,“ vzlykla Annabelle.

„Počkej! Požádal mě o laskavost. Mladému chce oznámit, že je jeho dědeček.“

„Ale to mu může rovnou říct, o čem jsme přesvědčení: že jeho otec má na svědomí svého tátu,“ zvolal George.

„Ne, to mu zamlčí. Jenom mu chce vysvětlit, že Claire je jeho dcera.“

„Nevím, jestli to je dobrý nápad,“ podotkl Walter skepticky.

„Podle mě to je správné. Ta věčná zadržovaná rodinná tajemství. Naší rodině způsobila již mnoho neštěstí!“ odporovala Annabelle svému muži rozhodně.

„Má pravdu,“ souhlasila s ní Martha zamyšleně. „A kromě toho si myslím, že bychom měli respektovat Jonathanovo přání, když teď víme, že...“ Hlasitě vzlykla.

Myriam se jako jediná do debaty nezapojila. Mlčky vstala a objala Vicky.

„Třeba se ten doktor mýlí. George ho ještě jednou vyšetří a kdo ví, snad dospěje k jinému závěru,“ pošeptala jí do ucha.

Vicky ji dojatě vzala za ruku. Při tom trápení aspoň věděla, že má soudržnou rodinu. Když pomyslela na sňatek s Jonathanem: Nejdřív se od nich všichni odvrátili. Dokonce i Annabelle a George se zdráhali na svatbu přijít – a nakonec se k jejímu velkému údivu dostavili všichni do jednoho: George s Myriam a Annabelle s Walteřem, dokonce Jonathanův syn Henry si našel cestu do Melbourne. Všichni kromě Amelie a Claire, dvou ztracených dcer. Je absurdní, že jim osud zavál do domu právě Clairina syna!

„Všem vám děkuji, že jste tady,“ řekla Vicky dojatě. „Že jsme rodina, v níž za každé situace stojíme při sobě...“ Nyní se již neovládla a dala slzám volný průchod.

Myriam ji znovu objala. Také Annabelle a George k ní přispěchali, aby ji utěšili.

„Podle mě je dobře, že Jonathan vnukovi poví pravdu. Jen si představte, jak bude rodičům vyprávět, že utekl hrobníkovi z lopaty, a zmíní se o naší rodině. Nemyslíte, že mu pak o nás nalžou strašidelné pohádky?“ dal George podnět k zamyšlení.

„Já bych spíš čekala, že nás zapřou, jak to podle všeho do dnes dělali. Nebo si myslíte, že ten kluk má o dědečkově existenci poněti?“ nadhodila Annabelle.

Vicky pokrčila rameny. „Nemám potuchy, ale dozvíme se to, až Jonathan nalije Danielovi čistého vína.“

„To je hrůza, že Claire dala synovi jméno po svém zemřelém bratru Danielovi,“ uvědomila si Martha.

„No, copak my víme, jak se jí s Williamem vedlo? Když ji vyloženě unesl, byla ještě moc mladá. Tenkrát to od něj bylo podlé. Moje švagrová Emma ji vzala s sebou do Melbourne na Frederikův pohřeb a ten mizera William nás z domu svého a vašeho otce vyhodil. A potom zamotal hlavu mladičké a naviň Claire.“ Jak se Vicky dostala do ráže, zatnula pěsti.

„Beznadějně se do něj zakoukala. Na to se ještě dobře pama-tuji,“ dodala Annabelle. „Bože, když jen pomyslím na Williama, dělá se mi špatně. Ale o tom se otec synovi určitě nezmínil, že?“

„Ani slůvkem,“ potvrdila Vicky a šla ke dveřím na terasu. „Jdu pro něj.“

Ačkoliv stála za Jonathanovým rozhodnutím, jakmile přešla do šera, sevřel se jí žaludek. Rozmanité odstíny červené na obloze vypadaly jako namalované. Tak neskutečně působily barvy západu slunce.

Vicky si předsevzala, že o prázdninách ten kouzelný výhled ztvární na olejomalbě při východu slunce a za soumraku. Vášň malování objevila teprve před pár lety. Nejvíc ji překvapilo, že má talent. *Zítřka s tím začnu*, umínila si. *Nemá smysl život odkládat*, pomyslela si tklivě a představovala si, jak Jonathan odpočívá vedle ní na lehátku ve stínu a ona ten kouzelný pohled přenáší na plátno.

Vtom ji z úvah vytrhl zlostně znějící hlas vnučky Avy. Zpívala árii, kterou Vicky neznala, ale připadala jí zběsilá a plná nenávisti. Slovům libreta nerozuměla, protože bylo v cizí řeči.

Tipovala to na italštinu. Vicky tiše vklouzla do besídky, aby se přesvědčila, že se Ava pouze vžila do role. Jenže sotva ji uviděla, věděla, že je skutečně našťvaná. Zkřivený obličej prozrazoval, že jde o víc než splnutí s rolí. Jakmile Ava babičku postřehla, ihned přestala hrát a zpívat.

„Co je to za píseň?“ zeptala se Vicky se zájmem.

„Árie z Händelovy opery Berenika, královna egyptská,“ odpovědělo děvče pohotově a bylo na něm vidět, že nemá chuť vysvětlovat zuřivé pojetí árie. Vicky tedy změnila téma a zeptala se na Scarlet a Daniela.

„Nemám ponětí, kde jsou. Scarlet mu chtěla ukázat nějaké hady. Jako by jich dnes neměl plné zuby.“

Zlý tón Vicky napověděl příčinu špatné nálady mladší vnučky, a tím i důvod, proč si vybrala takovou árii. Zjevně žárlila na starší sestru, protože byla zvyklá, že mladíci obletují ji, a ne Scarlet. Vickyina tvář se zachmuřila při pomýšlení na vnuččiny city k Danielovi. Zatímco předtím se z nich ještě mohla upřímně radovat, nyní se milostné vztahy ukazovaly v úplně jiném světle. Nehledě k tomu, že by mu rodiče styk se Scarlet zakázali, hned jak by se o něm dověděli, ani jí nebylo po vůli, že se její vnučka sblížila se synem Williama Bradshawa. *A jak je to vůbec s příbuzenským poměrem?* napadlo ji. Koneckonců Claire byla Annabellina nevlastní sestra, a tím pádem byli Daniel a Scarlet bratranec a sestřenice. Zákon sice takový svazek toleroval, jenže Vicky se nelíbil.

Několikrát se zhluboka nadechla. Kdo vlastně řekl, že to dojde tak daleko? *Snad se z toho nevyvine víc než nevinné poblouznění, protože Scarlet nepatří k těm, kdo lehce vzplanou,* namlouvala si cestou přes zahradu. Ne, její chytrá vnučka by jistojistě nepadla kolem krku žádnému muži, s kterým by se nejprve několik hodin nepoznávala. Vicky se pátravě rozhlédla. Někde přece musejí vězet. Pokud spolu nešli do eukalyptového lesa... Vtom narazila na párek zamilovaných. Líbal se pod palmou. Nebylo pochyb, že to jsou Scarlet a Daniel. Z jejich těsného objetí vyvodila, že nemusí jít jen o chvilkové poblouznění.

Vicky se ovládla. Měla se otočit a diskrétně čekat na verandě, až se dvojice vrátí, nebo o sobě dát vědět? Hlasitě zakašlala. Ostatně nechtěla nechat Jonathana čekat na rozhovor s vnukem déle, než je nezbytně nutné.

Přistižený párek zamilovaných se vylekal a rozdělil. Scarlet měla rudé tváře a v Danielově obličejí se zrcadlily rozpaky.

„Babi, jak ses... totiž, co tady děláš?“ koktala Scarlet.

Vicky se rozhodla nezdržovat zbytečnými řečmi. „Musím ti tady toho mladíka unést,“ řekla bez obalu.

„Jak se daří vašemu muži?“ zeptal se Daniel.

„Lépe, ale bylo by dobré, kdybyste šel se mnou.“

Daniel se podíval lítostivě na Scarlet a pak udělal, oč ho babička požádala. Ještě se dvakrát ohlédl za svou dívkou.

Ta se opřela o kmen palmy a vzdychla. Z toho líbání se jí podlamovala kolena, a proto potřebovala podporu. *Tohle je tedy ten pocit, když se člověk zamiluje*, uvažovala zasněně a doufala, že se k ní Daniel co nejdříve do zahrady vrátí a budou moci pokračovat tam, kde skončili, než je babička vyrušila.

5

„Smím se zeptat, kam mě vedete?“ zeptal se Daniel podezíravě. Tušil sice, že ta naléhavá prosba určitě souvisí s podivnou reakcí na jeho příjmení, ale chtěl se alespoň trochu psychicky připravit na to, co ho čekalo.

„Můj muž by s vámi rád hovořil,“ odpověděla Vicky stručně.

„Asi mi chce vysvětlit, odkud zná mou matku,“ usoudil Daniel.

Vicky se polekaně zastavila. „Jak jste na to přišel?“

Daniel vzdychl. „Nejsem hluchý. Váš muž několikrát zašepтал jméno mé matky. A neušlo mi, že se zhroutil bezprostředně po tom, co jsem se představil. Nechcete mi raději říct, co se tu děje?“ Jeho hlas zněl úpěnlivě.

„Zavedu vás k němu. Rád by vám to sdělil sám,“ uklidňovala ho Vicky a pospíchala napřed směrem k domu. Daniel jí sotva stačil. Když probíhali salonem, koutkem oka postřehl pohledy ostatních členů rodiny, kteří si ho zvědavě prohlíželi. Zřejmě byli všichni v obraze. Jenom on ne!

Před pokojem se Vicky zastavila a nesměle zaklepala na dveře.

Ještě než Jonathan řekl „Dále!“, vešla a Daniel váhavě za ní.

„Počkám venku,“ upozornila manžela.

„Ne, prosím, posaďte se k nám. Nemám před tebou žádná tajemství,“ naléhal. Sedla si tedy do jednoho z proutěných křesel a důkladně muže pozorovala. Vypadal lépe než předtím. Patrně se mezitím umyl, učesal, oholil a oblékl si zářivě bílou noční košili. V posteli neležel, ale seděl vzpřímeně, opřený o hromadu polštářů. *Na setkání s vnučkou se extra upravil*, uvědomila si dojatě. Daniela vyběhla, aby si vzal jinou proutěnou židli a uvelebil se vedle Jonathanovy postele.

„Pane, chtěl jste se mnou mluvit,“ začal Daniel chraplavě.

„Ano, je tu něco, co bych vám, totiž tobě, nerad zatajil.“

„Chcete mi prozradit, odkud znáte mou matku, je to tak?“

„Vy to již víte? Od koho?“

„Předtím jste šeptal její jméno... Claire! Claire!“

„Máte pravdu, ale nejprve k tobě mám ještě jinou otázku. Jak to, že nejsi na Vánoce se svou rodinou a místo toho se touláš zcela sám v eukalyptovém lese daleko od Melbourne?“

Vicky sledovala, jak se Danielovi vytrácí z tváře všechna barva.

„Promiňte, pane Parkere...“

„Nejmenuji se Parker, ale Melrose.“ Jonathan si Daniela upřeně prohlížel v naději, že o jeho existenci třeba přece jen něco ví, avšak jeho příjmení mu očividně nic neříkalo. Z toho se dalo vyvodit, že mu matka dokonce zatajila své dívčí jméno.

„Promiňte, pane Melrosi, ale o svých důvodech bych nerad hovořil. Chtěl jsem poznávat svůj nový domov, místo abych o samotě rozjímal o svaté rodině...“ Náhle udělal pauzu.

„Smím vás poprosit, abyste mě déle nenapínal, poněvadž vaše reakce na přijetí Bradshaw mě vede k domněnce, že si ho nespojujete s příjemnými vzpomínkami.“

Místo aby mu Jonathan odpověděl, hrozivě se rozkašlal. Vicky přispěchala a podala mu kapesník, aby si mohl otřít pot, který mu z napětí stékal po čele.

Daniel beze slova přihlížel. Chvěl se netrpělivostí. Proč se mu starý pán konečně nepsvěří, co se děje? Takhle mu to při nejlepší vůli nešlo do hlavy. To, že by býval pan Melrose případně milencem jeho matky, považoval za vyloučené. Za první vzhledem k jeho věku a za druhé by se matka nikdy neodvážila svého muže podvést, i když k tomu důvod měla. Než Daniel vůbec mohl pomyslet na další hrozné scénáře, které v průběhu posledních let mezi opilým otcem a bezmocnou matkou zažil, starý pán se znovu ujal slova.

„Daniele, je mi velmi zatěžko ti říct pravdu, ale co naplat! Dlužím ti, abys znal pravdu. Jsem tvůj dědeček.“ Po tomto příznání vyčerpaný Jonathan zavřel oči a dýchal ztěžka.

Daniel ho pozoroval, jako by měl před sebou duševně chorého. „Pane Melrosi, to je bohapustá lež. Já už prarodiče nemám. Oba pohltilo moře. Otcův otec spadl přes zábradlí lodi do moře opilý při bouři a matčin otec přišel o život spolu se svým synem Danielem, po němž mám jméno, když se potopil parník Gothenburg.“

„To je jenom poloviční pravda. Při neštěstí jsem skutečně přišel o jednoho ze synů, ale sám jsem na palubě Gothenburgu nebyl.“

Daniela to tak dopálilo, že vyskočil ze židle a rozrušeně se postavil před postel. Starce pokládal za potrhlého.

„Nevykládejte mi takové nesmysly. Proč by mi rodiče lhali, že je dědeček mrtvý, kdyby ve skutečnosti žil docela blízko naší farmy?“

„Ne, Daniele, není to nesmysl. Tvá matka Claire je Jonathanova dcera a neodpustila mu, že se se mnou oženil po sebevraždě první manželky a úmrtí mého muže. Se mnou, svou první velkou láskou, se kterou má dceru Annabelle,“ vysvětlila mu Vicky zastřeným hlasem.

„To je celé šílené. Nevěřím vám ani slovo. Nemám ponětí, proč mi vyprávíte takovou hloupost. Vzít si dávnou lásku by přece nebyl důvod se na otce zlobit celý zbytek života.“

„Když si někdo myslí, že matka spáchala sebevraždu proto, že ta dávná láska existovala, pak ano,“ odporoval mu Jonathan.

Vicky v tom okamžiku cítila, jak jí protéká záplava citů k manželovi. Stále ještě ho milovala z celého srdce, a přitom musela myslet i na Frederika Bradshawa, muže, který si ji vzal bez ohledu na to, že čekala dítě s někým jiným, koho upřímně milovala.

Daniel odmítavě kroutil hlavou. „Ne, musím odsud pryč. Rozloučím se se Scarlet a raději budu spát v lese než v tomhle blázinci.“

Vicky se zvedla a ze zdi sundala dvě zarámované fotografie. Na jedné byl zachycen mladý Frederik Bradshaw, na druhé Daniel a Henry, Jonathanova dvojčata. Jonathan a Vicky měli tyhle portréty stát dlouhá léta na kredenci ve svém domě v Melbournu, ale když se jednou chystali do Modrých hor, Vicky navrhla, aby je vzali s sebou a doma v Melbournu udělali místo pro fotky vnuček Scarlet a Avy a také Jonathanova vnuka Thomase, dítě jeho syna Henryho, který tragédii přežil. Od té doby visely fotografie zemřelých v jeho pokoji ve Wentworth Falls.

Demonstrativně podala obě fotky Danielovi a ten je váhavě vzal do ruky.

„Ten mladík je Frederik Bradshaw, tvůj dědeček z otcovy strany. Pravděpodobně jsi ho nikdy neviděl, protože si neumím představit, že jeho syn vlastní jeho fotografii,“ poznamenala hořce.

Daniel si je nerozhodně prohlížel. „Máte pravdu. Toho muže jsem nikdy neviděl.“

„Neudivuje mě, že William nemá žádnou otcovu fotku,“ podotkla Vicky ostře a až Jonathanův prosebný pohled ji upozornil, aby byla opatrnější.

„Odkud jste ho znala? A jak dobře?“

„Byl to můj první manžel,“ oznámila mu s povzdechem.

„Ale vy, vy nemůžete být matka mého otce. Nebo mi nyní chcete ještě namluvit, že jste moje babička?“

„Kdepak, chraň Bůh, když jsem se provdala za tvého dědečka, Williamovi bylo devět. Byl to takříkajíc můj nevlastní syn.“

„Kdyby to všechno, co mi tu nalháváte, souhlasilo, proč mi to dosud nikdo neřekl?“

„Dejme tomu, že jsme se neměli nijak zvlášť v lásce, ale na to se raději zeptej otce.“

„To přece nemůže být pravda!“ mumlal Daniel nechápavě, když si podrážděně prohlížel druhou fotografii.

„To přece nemůže být pravda!“ opakoval. „Tohle je matčin předčasně zemřelý bratr. U nás na příborníku stávala vždycky jeho fotka, ale kdo je ten druhý, co je mu k nerozeznání podobný?“

„Ještě řekni, že ti zatajili dokonce Henryho!“ vmísil se do hovoru Jonathan rozhořčeně.

„Kdo je Henry?“

„Danielův bratr. Byli dvojčata. Žije v Brisbanu. Daniele, teď už nám věříš?“

Mladík si rukama zakryl obličej. Tušil, že mu ti dva říkají pravdu. Ale proč mu rodiče tak hanebně lhali?

„Já tomu nerozumím. Proč to všechno?“ šeptal nevěřicně.

„Vím, že to pro vás musí být těžké, dozvědět se, že vám rodiče lhali. Ale my vám říkáme pravdu a nemůžeme jinak. Frederik Bradshaw, váš dědeček z otcovy strany, byl báječný muž. Od začátku věděl, že Annabelle je Jonathanovo dítě, a přesto mně i jí poskytl domov. A měli jsme ještě dvě bezvadné děti. George a...“ Vicky se zajíkla. Nedokázala se přinutit zmínit o Amelii, s níž udržovala celá léta jenom občasný styk a která jí sňatek s Jonathanem nikdy neodpustila...

Daniel byl otřesen a těkal očima z jednoho na druhého. „Já nevím, ale všechno mi to přijde tak neskutečné, že to pořád nemohu pochopit. Nejde mi to do hlavy,“ mumlal. Jonathan opatrně natáhl ruku a Daniel ji nakonec zdráhavě uchopil. „Ale proč mi tak lhali?“ dodal zoufale.

„Nejlepší bude, když se hned po návratu domů zeptáš rodičů,“ navrhl Jonathan a opět dostal záchvat kašle.

„Ale něco mi přece zatajujete. Vězí za tím mnohem víc!“ namítl Daniel důrazně, jakmile muž, který se vydával za jeho dědečka, přestal kašlat, položil hlavu zpět na polštář a ztěžka oddychoval.

Vicky stále zápasila sama se sebou. Nejraději by vykřičela celou hnusnou pravdu, ale než stačila dokončit myšlenku, Jonathan obrátil pozornost na sebe. Hlasitě zasténal a chytil se za srdce.

„Panebože!“ vykřikl Daniel zděšeně. Vicky se k manželovi vrhla a vzala ho za ruku. „Zaběhnu pro George!“

Jonathan měl oči otevřené a upřeně se na ni díval.

„Drahoušku, děkuji ti za všechno. Ničeho nelituji,“ pronesl zdrsnělým hlasem.

Vicky mu roztržitě oťrela kapesníkem pot z čela. „Ach, Jonathane, ještě spolu prožijeme mnoho krásných hodin. Hned se vrátím,“ pošeptala mu a jako blesk vystřelila z pokoje.

Daniel se celý roztrásl. Bylo toho na něj příliš. Nejprve uštknutí hadem, což ho přivedlo do tohoto domu, zázračná záchrana, kouzelné setkání se Scarlet. Potom to strašné odhalení, že starý pán, Scarletin dědeček, je zároveň jeho dědeček. A nyní se bál o život člověka, kterého donedávna vůbec neznal a o němž mu rodiče tvrdili, že je mrtvý. Velice znejistěl především proto, že s ním byl nyní sám v místnosti a ze starcova hrudníku vycházelo stále hlasitější chrčení.

„Hned bude zpátky. Musíš klidně dýchat,“ utěšoval jej Daniel a povzbudivě ho pohladil po hubené ruce.

Jonathan otevřel ústa ve snaze něco říct, ale vydralo se z nich pouze zachroptění. Evidentně na tom byl špatně s dechem. Očima hrůzou dokořán se díval na vnuka a pevně mu svíral ruku.

Daniel nevěděl, co má dělat. Nemohl z pokoje odejít. K čemu by to bylo? Scarletin strýc George už musel být na cestě.

„Dědečku, všechno bude v pořádku,“ zašeptal. Jonathan se pokusil usmát, ale nepodařilo se mu to. Z hrdla se dralo jen zoufalé chroptění.

V tom okamžiku Daniel zaslechl vzrušené hlasy, otevřely se dveře a Scarletina babička a strýc se přihnali k posteli. Jonathan nyní ležel zcela tiše, i mučivé chrčení ustalo. Oči měl už jen pro svou ženu.

„Miluji tě, Jonathane, miluji tě, prosím, neopouštěj mě,“ žadonila a potom ho líbala na obličej.

Jonathan se naposledy nadzvedl a vzpíral se smrti. Otevřel ústa a rty utvářel němá slova. *Miluji tě*. Potom mu hlava klesla ke straně.

„Prosím, dělej něco!“ vykřikla Vicky jako smyslů zbavená. George nepatrně zavrtěl hlavou. Ani nemusel nevlastního otce vyšetřit, neboť věděl, že již dodýchal.

V místnosti nastalo hrobové ticho.

6

Scarlet se rozloučila se zesnulým dědečkem a potom se spolu s Danielem uchýlili do besídky. Poprosila ho, aby byl s ní a duševně ji podpořil, a on to bez váhání udělal. Celou dobu ji držel za ruku, zatímco ona prolévala hořké slzy. Určitou útěchu jí poskytl alespoň poslední pohled na zemřelého. Zato Ava se rázně zpěchovala na něj v tomto stavu pohlédnout. Místo toho se zavřela v ložnici a neotevřela ani Scarlet, když se dožadovala vstupu, aby se mohla převléct. Krásné večerní šaty se jí v dané situaci zdály nevhodné, neboť Annabelle a Martha si oblékly prosté smuteční šaty. Avšak Ava nereagovala ani na úpěnlivou prosbu a dovnitř ji zkrátka nepustila.

Přes vlastní zármutek kvůli dědečkovi se Scarlet obávala o sestru. Nebylo by lepší, kdyby Ava sdílela smutek s ostatními? Starosti jí dělalo také chování babičky Vicky. Již hodiny seděla s kamennou tvář a mlčky v proutěné židli vedle Jonathanovy postele a nehnula se z místa. Scarlet ji ani jednou neviděla plakat. Jediná lidská pohnutka, kterou u ní zaregistrovala, byl dlouhý

pronikavý pohled na Daniela, když stál u ní při loučení s dědečkem. Obdivuhodně statečně se podle Scarlet zachovala její matka. Při pohledu na mrtvého otce sice usedavě plakala, přesto se hned starala o matku. Marně. Vicky už byla zcela nepřístupná a myšlenkami úplně jinde. George se snažil jí, Annabelle a Danielovi vysvětlit, že Vicky je v šoku, a proto budí takový zvláštní dojem. Podobně prý reagovala, když se kdysi dověděla, že Frederik Bradshaw za bouře údajně spadl přes palubu.

Mýlila se Scarlet, anebo sebou Daniel při strýcových slovech škulbl?

Rozhodla se, že se ho na to později zeptá. Nyní k tomu měla příležitost. Zkoumala ho z boku. V plápolavém světle svíček působil z profilu tajuplně. Zdálo se jí, že i on je myšlenkami někde jinde. Otázky ji doslova pálily na duši. Co po něm babička Vicky předtím chtěla a proč byl u dědečka, když vydechl naposled?

„Daniele! Co se stalo? Proč tě babička odvedla do domu? A proč jsi byl u dědečka, když zemřel? Vždyť do naší rodiny nepatříš!“

Pomalou se k ní obrátil. Jeho pohled prozrazoval jistou bezradnost.

„Když tvrdíš, že do vaší rodiny nepatřím, tak se mýlíš,“ vzdychl konečně. „Tvůj dědeček Jonathan byl i můj dědeček,“ dodal rychle.

„To snad nemyslíš vážně!“ Hrůzou se od něj o kousek od-táhla a zatukala si na čelo.

„Sám jsem tomu nemohl uvěřit,“ zasténal a pustil se do vyprávění. Nic nevynechal. Ani to, že jeho matka Claire je Jonathanova dcera a babička Vicky byla kdysi provdaná za jeho dědečka Frederika.

Scarlet poslouchala jeho líčení nevěřičně. Když skončil, chvíli panovalo naprosté ticho. Potom si padli do náruče a plakali.

„To znamená, že jsi můj bratranec, příbuzný, a tudíž bychom se do sebe neměli zamilovat...“ uvědomila si, když se od sebe oddělili.

Jemně ji pohladil po tváři. „Ne, to nejsem, protože...“ Zadrhl se a pak tiše pokračoval: „Mě a mé dvojče Benjamina si naši vzali ze sirotčince v Aucklandu. To jsme ještě byli kojenci. Dozvěděl jsem se to, až když jsme byli na farmě tady v Austrálii. Otec mi to vpálil do obličeje během hádky...“ Opět se odmlčel a utrápeně zkřivil obličej, jako by si právě vzpomněl na něco strašného.

Scarlet si na něj netroufla dál naléhat. Mlčky vzala jeho ruku do své. On ji zahloubaně zvedl ke svým rtům a políbil. Potom znovu mluvil jako v transu.

„Zase byl opilý a mámě vyhrožoval. Nachomýtl jsem se u toho a zastal se jí. ‚Už se nikdy neodvažuj mámy dotknout!‘ zařval jsem na něj. Jízlivě se mi vysmál a vybafl: ‚Ty mi nemáš co poroučet. Nevytáh jsem tě ze sirotčince, abys mi diktoval, co mám dělat!‘ Jako kdyby do mě uhodil blesk. On se pořád hnusně smál a odešel z pokoje. Máma mě úpěnlivě prosila, abych to nebral vážně, protože je opilý. Ale něco v jejím pohledu mi napovědělo, že to je pravda. Prikázal jsem jí, aby mi přísahala, že jsem její. Nato se úplně sesypala a vzlykajíc se přiznala, že nemohla mít děti, a proto nás dva adoptovali. Naši rodiče prý krátce předtím přišli o život při nehodě a moje matka byla její blízká přítelkyně...“

„A řekl jsi to dědečkovi?“

„Ne, vypadal moc šťastně při vědomí, že mě našel. A kromě toho vnímám hluboko v srdci, že mými rodiči jsou Bradshawovi. Vždyť jsem jiné nepoznal. Buď tak hodná a rodině to neprozrazuj. Teď ještě ne! Oznámím jim to osobně. Po pohřbu. Nejdřív to musím vstřebat sám.“

„Znamená to, že pojedete s námi do Melbourne?“

Přikývl. „Ano, pojedu na pohřeb, ale ne společně s vámi. Zítra se vrátím domů. Promluvit si s rodiči. Musím vědět, co to všechno má znamenat. A navíc, když mi máma přiznala pravdu a její největší starost byla, že bych o adopci mohl uvědomit Benjamina, už jsem s nimi nepromluvil ani slovo, vydal se na nádraží a odjel do Modrých hor, protože jsem chtěl být sám.“